

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Πατρὸς

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ
Γ. ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ, Δ. ΠΑΪΖΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ι. ΣΚΛΗΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολ. Δελτ. τοῦ Μηνός. Ὁ τελευταῖος κίνδυνος. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν ἀγωνίᾳ ὑπὸ Δημ. Ἀχιλ. Καρώνη. — Ἡ ψυχολογία τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Σ. Βλαβιανοῦ. — Χρονογράφημα. Ἡ πρωτομαγιά ὑπὸ Ἰωάν. Δ. Δαμ. . . . ου. — Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Γραμματοσήμου ὑπὸ R. Vernon. — Ἀπὸ τοῦς θακίνθους. Μελαγχολικὲς στροφές (ποίημα) ὑπὸ Γ. Ἀσημάκη. — Ὑγιεινὴ τῆς διανοίας. Δίαιτα τοῦ νοῦ ὑπὸ Νικολ. Νικολοῦδη. — Περὶ τῶν ἡμετέρων προγόνων ὑπὸ Σπ. Μηλιαράκη. — Θεραπευτικὴ Περὶ φυματώσεως τῶν πνευμόνων ὑπὸ Γ. Βεθανοπούλου. — Ἀγάπη πικραμένη (Διήγημα) ὑπὸ Ι. Σκληροῦ. — Β'. Καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις ὑπὸ Ν. Νικολαΐδου.

Εἰκόνων κ. Α. Μαυροντάκη.

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Α'

ΤΕΥΧΟΣ Β'

ΜΑ-Ι-ΟΣ

Ὅδος Χαριλάου Τρικούπη 39

ΤΥΠΟΙΣ ΝΟΜΙΚΗΣ, Ὅδος Ὁφθαλμιατροῦ 5.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἕν ἔτος δρ. 7
δι' ἕξ μῆνας » 4
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἕν ἔτος φθ. χρ. 8

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 39

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀγγέλλεται πᾶν νέον βιβλίον, τοῦ ὁποίου ἀποστέλλεται εἰς τὸ γραφεῖον ἐν ἀντίτυπον.

Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου εἰς τραπεζ. ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν, πρὸς τὸν κ.

Γ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη ἀριθ. 39

ΟΙ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΓΟΥΝΑΡΑΚΗΣ Ν.	Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, πρῶτον Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Τ.	Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ Σ.	»
ΚΑΛΛΙΚΟΥΤΗΣ Ν.	»
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Κ.	»
ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ Α.	»
ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ Π.	»
ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ Σ.	»
ΚΑΡΩΝΗΣ ΑΧΙΛ. Δ.	Νευρολόγος, ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ Α.	Δικηγόρος, Δημοσιογράφος
ΠΑΠΠΑ-ΓΩΑΝΝΟΥ Θ.	Ἴατρος νευρολόγος
ΔΙΓΕΝΑΚΗΣ Κ.	» χειρουργός
ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ Ν.	Συγγραφεὺς, Δικηγόρος
ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ Α.	Ἴατρος παθολόγος
ΑΡΙΣΤΕΥΣ Φ.	Ἀξιωματικὸς τοῦ Β. Νευτικού
ΝΗΣ Α.	Καλλιτέχνης

ΚΑΗ.

ΚΑΗ.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος Α'.

Τεύχος 2ον

Μάιος 1908

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΓΩΝΙΑ.

Ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, σπουδαιοτάτη διὰ τὰ στρατηγικὰ καὶ ἐμπορικὰ πλεονεκτήματα ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ κινδύνου ὃν διέτρεξε πολλάκις ὁ Ἑλληνισμός, εὐρισκόμενοι καὶ ἤδη εἰς κρισιμώτατον σημεῖον ἐθνικῆς περιόδου. Διότι ἂν ἡ Τουρκικὴ κατὰκτησις συνεκράτησε καὶ διετήρησε τὸν ἑλληνισμόν, λόγω τοῦ θρησκευτικοῦ χάσματος καὶ τοῦ ἐχθρικοῦ μίσους, ἐπὶ αἰῶνας, ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι λόγω τῆς ἀδυναμίας τῆς Τουρκίας, διατρέχουν κίνδυνον τὰ σπουδαιότατα τμήματα τοῦ ἀλυτρώτου ἑλληνισμοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα θέιουν χεῖρα βέβηλον καὶ ἀρπακτικὴν αἰ Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας καὶ προστασίας τῶν ὑπὸ τὴν δουλείαν πληθυσμῶν.

Ἐπιδιώκεται οὕτω βαθμηδὸν ἀποκοπὴ τῶν τμημάτων τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς Τουρκίας, καὶ διαρροθμίζονται τὰ κατ' αὐτὰ οὕτως ὥστε εὐχερῆς ν' ἀποβῇ ἡ διανομὴ μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, ὅταν ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ καταστῇ δυνατὴ ἡ συμφωνία αὐτῶν περὶ διανομῆς. Οὐδόλως παράδοξον ἂν αὕτη ἢ ἐκείνη ἢ Δύναμις, ἐντέχνως ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς δίδει κτυπήματα κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ συντελεστικὰ εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν αὐτοῦ. Ἐκάστη Εὐρωπαϊκὴ Δύναμις ἀποβλέπει εἰς ὠρισμένον πρόγραμμα ἐθνικῆς αὐτῆς σταδιοδρομίας. Εἰς τὸ πρό-

γραμμα αὐτὸ ἀναγράφεται σταθερὰ καὶ σαφῆς ἡ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἀρπαγὴ καὶ οὐδὲν δύναται ν' ἀλλοιώσῃ τὰς τοιαύτας βλέψεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐπιευχθῇ ἡ συμφωνία, ἤτις ὑπολείπεται ὀριστικῆ, καὶ κινδουροσθῶν τ' ἀντισταθμίματα εἰς ὠρισμένας ὑποχωρήσεις ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Δυνάμεως, ὁ κίνδυνος, ὅστις τώρα εἶναι ὀφθαλμοφανῆς εἰς τοὺς βλέποντας διὰ μέσου τῆς πορείας τῆς διπλωματίας, θὰ ὀρθωθῇ τότε συντελῶν τὸ ἔργον τῆς τελικῆς διαλύσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐπῆρξαν περιστάσεις κρισιμώταται καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἐκάμφθη πρὸ ἐχθρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ πάλιν ἐνώθη διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων αἰτινες λανθάνουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι νῦν διατρέχουμεν περίοδον ἄκρως σοβαρὰν καὶ ἀπειλούμεθα ὑπὸ κινδύνων σοβαρωτέρων ἢ ἄλλοτε. Διότι καὶ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη εἶναι πεπολιτισμένα καὶ ὁργανωμένα πολεμικῶς, καὶ ἡ συμφωνία αὐτῶν καθιστᾷ ἀκαταγόνιστον τὴν ἰσχύν των καὶ ἀδύνατον τὴν ἀντίδρασιν εἰς τοὺς κινδυνεύοντας μικροὺς Λαούς. Τὸ παράδειγμα τῶν Βόρως καταπιγέντων, παρ' ὅλην τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν, ἠδύνατο ν' ἀπελπίσῃ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἀῶρεῖται ἡ ἐθνικὴ ἀποσύνθεσις καὶ καταστροφή. Ἄλλ' ὑπάρχει διαφορὰ τις εὐελπίζουσα. Ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ ὁργανωθῶμεν πολεμικῶς καὶ κατὰ τρόπον ἀσφαλίζοντα τὴν μαχημότητα εἰς πάντα Ἕλληνα. Ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶμεν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, συμμαχοῦντες ἔστω εἰλικρινῶς καὶ ἐντίμως μετὰ τῆς Τουρκίας, οὕτως ὥστε νὰ παραλύσω-

μεν τὰς συντελουμένας προσπάθειάς πρὸς Ἐυρωπαϊκὴν συμφωνίαν. Ἀνάγκη γὰρ βροντοφωνήσωμεν εἰς τὰς Ἐυρωπαϊκὰς Δυνάμεις, ὅτι ἀπαρνούμεθα καὶ ἀποκηρύττομεν τὴν δῆθεν προστάσιαν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὑποδούλων πληθυσμῶν. Ὅτι καταρώμεθα ἀκόμη τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τοῦ Ναυαρίνου καθ' ἣν ἐπενέβη ἡ Ἐυρώπη καὶ ἔκτισε ἢ διπλωματία ἰδρύσασα Κρατίδιον ἀνίσχυρον καὶ ἀσθενικὸν ἐξεμεταλλεύθη τὴν εὐπιστίαν του ἐν ἑθνεῖς καὶ εἰργάσθη ἀπυτελεσματικῶς, ὥστε καὶ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνας γὰρ ἐρεθίσθη καὶ προκαλῆ ἐξεγέρσεις καὶ τὸ Ἑλλ. Κράτος γὰρ καθιστᾶ ὑποπιον πρὸς τὴν Τουρκίαν. Κατέστη οὕτω εὐχερῆς ἢ ἐκάστοτε ἐπέμβασις τῆς Ἐυρώπης καὶ ἡ ὑπουργὸς κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐνέργεια.

Εἶναι καιρὸς ν' ἀναζητήσωμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἐθνικὴν ψυχὴν, τὴν ἰσχὺν ἣτις ἔσωσε τὸν Ἑλληνισμὸν πολλάκις. Διότι ἂν ἀφελθῶμεν εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Ἐυρωπαϊῶν θὰ ἀπολέσωμεν τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν, λόγῳ τῆς ἀφομοιωτικῆς δυνάμεως τοῦ Ἐυρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ θ' ἀφανισθῶμεν διότι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Ἑυρωπαϊῶν, κατερχομένων εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, δὲν θὰ ὑπάρξῃ οὔτε χάσμα θρησκευτικόν οὔτε μῖσος προαιώνιον, ἵνα διαφυλάξῃ τὸν ἐθνισμὸν, τὴν θρησκείαν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη. Καιρὸς γὰρ ἀντιληφθῶμεν τὸν κίνδυνον ὡς φυλὴ καὶ ὡς Κράτος καὶ ἂν δὲν θέλωμεν γὰρ κατατησώμεν τυχοδιώκται καὶ κοσμοπολίται, περιπλανώμενοι Ἰουδαῖοι, ἃς ἐργασθῶμεν. Ὁ ἐρχόμενος κίνδυνος σημαίνει τὸν ἀφανισμὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 1908

ΔΗΜ. ΑΧΙΛ. ΚΑΡΩΝΗΣ
Δικηγόρος

Ἡ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΥΠΟ
Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
Νευρολόγου καὶ Ψυχιάτρου.

Παρήλθεν αὐθις τῶν Παθῶν ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάς. Οἱ χριστιανοὶ ἔφαγον τὸ Πάσχα. Ἡ δὲ Κοινωνία ὀδεύει ἐπὶ τῆς πεπατημένης. Οὐδεμία διαφορὰ, οὐδεμία πρόοδος ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Χριστιανισμοῦ, οὐδεμία ψυχολογικὴ ἐπίδρασις τῶν μεγάλων Ἀληθειῶν αὐτοῦ, οὐδὲν ἀποτελεσμα.

Γελόεσαι σχεδὸν προσήλθον αἱ χριστιανὰ εἰς τοὺς Νζοὺς, γελόντες ἐξεχύθησαν οἱ χριστιανοὶ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, φαιδρότατοι οἱ νεανίσκοι κατέλαβον τὸν πρόναον, ἐλθόντες ὡς εἰς πανήγυριν, ὡς εἰς ἐορτήν. Καὶ ὁμοῦ ἡ ἐορτὴ ἦτο πένθιμος, ἢ πανήγυρις νεκρικὴ. Ἡ ψυχὴ τῶν χριστιανῶν ἀντὶ γὰρ πληρωθῆ συγκινήσεως, τί λέγω, ὀδύνης, ἀντὶ γὰρ αἰσθανθῆ ἐλάβειαν καὶ κατάνυξιν ἐπληρώθη ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης, ἐπέδειξεν ἀνευλάβειαν καὶ σχεδὸν ἀναίδειαν. Εἰς τὴν ἀμφίεσιν κυριαρχεῖ τὸ ἐρυθροῦν, μέχρι καὶ τῶν πύλων τῶν δεσποινίδων καὶ Κυριῶν, ἔπονται οἱ ζωηροὶ χρωματισμοί, οὔτινες δεσπόζουσι καὶ βασιλεύουσι καὶ πᾶσαι αἱ φαντασιοπληξίαι τῆς περιβολῆς καὶ ὁμοῦ εἶνε τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἃ προσέχονται.

Οἱ ἱερεῖς ἀπαγγέλλουσι ἐρρίτως ὠδὰς τινὰς, ὠδὰς θεσπεσίας καὶ ἐπουρανίου ἀληθῶς ἐμπνεύσεως, οἱ ψάλλται ἐν χορῷ ὕμνοισιν ἐν ὕμνοις ὑπερφύσει τὴν δόξαν τοῦ Θεοανθρώπου. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Οὐδεὶς προσέχει καὶ προσέχων οὐδὲν ἀκούει· οὐδεὶς ἐννοεῖ, οὐδεὶς ζητεῖ γὰρ ἐννοήσῃ. Συμφύρονται ἀγγελῆδόν μικροὶ μετὰ μεγάλων, ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, νέοι μετὰ νεανίδων. Ὁ ἥχος τῶν κεραμάτων εἰς τὸ παγκάρι, ἢ ἀγορὰ τῶν κηρίων εἰς αὐτό, αἱ φωναὶ καὶ αἱ διαμαρτυρίαι τῶν συνωθουμένων, τὸ μέσα-

ἔξω τῶν προσκυνητῶν ἢ τῶν περιέργων ἐπισκεπτῶν τῶν Ναῶν, ἢ μετὰ πατάγου καὶ ἐπιδείξεως καὶ θορύβου ἀπόπειρα ἐπιβολῆς τῆς τάξεως ὑπὸ τῶν ἀστυφυλάκων κατὰ τρόπον ἰδιόρρυθμον καὶ ἰδιάζοντα, εἰσὶν οἱ κυρίαρχοι τῆς προσοχῆς τῶν δῆθεν ἐκκλησιαζομένων, εἰσὶν ὑπομνήσεις μᾶλλον τῶν ποιησαμένων Οἰκονομῶν τοῦ Θεοῦ καὶ μόνον τὸ φραγγέλιον λείπει καὶ ὁ διώξων αὐτοὺς Χριστὸς.

Εἶδον ἀξιωματικὸν γὰρ εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γὰρ ἴσεται, ὡς δὲ ἐξῆς ἐνώπιόν του τὸν ὑποδεκανέα τοῦ Λόχου του ἢ τὸν ἄρτι καταταχθέντα Νεοσύλλεκτον τὰς χεῖρας ὀπισθεν συμπεπλεγμένας, τοὺς πόδας ἐσταυρωμένους, τὸ ξίφος ὀπισθεν ἐρριμμένον ἔχων, διηρένα διὰ βλεμμάτων χαρακτηριστικῶν ἀνὰ τὸν Ναόν, μηδὲ πῶς προσέχων εἰς τῆς Ἐκκλησίας τὴν θείαν καὶ ὑψηλὴν Λειτουργίαν, τὴν ὑπὲρ πάσας Ἱερὰν καὶ ἀσυλλήπτου κάλλους καὶ ἐννοίας Μυσταγωγίαν. Κυρία συνομιλοῦσι ζωηρότατα, καρχάζουσιν ἐνίοτε. Ὁμιλοὶ νέων εἰσελεύουσι ἢ μᾶλλον ἐπελεύουσι καὶ θορυβωδῶς προχωροῦσι διαγκωνιζόμενοι προκλητικώτατα. Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν προσέχει καὶ ἐννοεῖ, αἰσθάνεται ἢ πάσχει.

Αὐτοῦ, λοιπόν, Χριστέ μου, κατήνησεν ἢ Θρησκεία Σου; Αὐτὴ εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ πνεύματος, τῆς ἰδέας, τοῦ αἰσθήματος; Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε μία θρησκεία ἄνους καὶ ἀνουσία, καὶ οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ Ταρτοῦφος γὰρ μᾶς εἶπη καὶ γὰρ δι-ἰσχυρισθῆ, δι' ἔμεινε πλέον οὐσία εἰς τὴν θρησκείαν αὐτήν, ἢν κατεπόντισαν οἱ Τύποι, ἢς ἀφῆρεσαν τὸ αὐτὸν καὶ τὸ αἰθέριον καὶ τὸ πνεῦμα, ἢν κατεβαράθρωσαν τὰ ἀνόητα δόγματα καὶ ὁ ἀνοῦστερος Κλήρος, ἢν ἐσπίλωσαν αὐτοὶ οἱ ὀπαδοί της, αὐτοὶ οἱ κατ' ὄνομα Χριστιανοὶ καὶ κατ' οὐσίαν ὄχι.

Ἡ ἑβδομάς τῶν Παθῶν εἶνε δελεαστικὴ, εἶνε ἐλκυστικὴ, καὶ ὁ μὴδ' ἄπαξ εἰς τὸν Ναὸν μεταβαίνων κατὰ τὸ ἔτος ἅπαν, τὴν ἑβδομάδα ὁμοῦ ταύτην θὰ μεταβῆ. Ἀλλὰ τί ἐκ τούτου

πρακτικὸν ἠρύσθη τὸ πνεῦμα του, ἢ ψυχὴ του, ἢ καρδιά του; μὴδὲν ἀπολύτως· ὁ ἴδιος ἦν δὲ ἤκουσε τὴν ἔλευσιν τοῦ Νυμφίου, ἀπαράλλακτος δὲ εἶδε τὸν Ἐσταυρωμένον κρεμάμενον ἐπὶ ξύλου, ὁ αὐτὸς δὲ ἤκουσαν τὰ ὠτά του τὸν ἐπικήδειον τοῦ Θεοῦ του, ἴσο; καὶ ἀπαράλλακτος δὲ τὸ Χριστὸς Ἀνάστη τὸν ὠθήσεν εἰς τὴν εὐχίαν καὶ τὴν κραυγὴν.

Ἀλλὰ πῶς πάντα ταῦτα καὶ διατί;

Διότι ἐν δυοὶ λέξεσιν, οἱ Τύποι ἔφαγον τὴν Οὐσίαν.

Διότι καὶ δὲ ἡ Χριστιανὸς προσέχει καὶ δὲ ἡ μένει ἡσυχος, ἵνα προσέξῃ, δὲν ἀκούει τίποτε καὶ ἀκούων δὲν ἐννοεῖ τίποτε καὶ ἐννοῶν δὲν ἐφαρμόζει τίποτε.

Διότι ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴν μονοτονίαν τῶν ἀσμάτων, τῶν ὁποίων ἢ ὠραία διδασκαλία ἀπόλλυται ἐπὶ ματαίῳ καὶ ἀκάρπως. Διότι ὑπνωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ποικίλων ἀναθυμιάσεων, αἰτίνες διαφθείρουσι τὸν ἀέρα, ἀναπνοῶν ἀνθρώπων, ἀποφορᾶς κηρίων, ἀναμῆ μετ' ἀρωμάτων, θυμιάματος.

Διότι βοηθούσης καὶ τῆς νηστείας χασμᾶται καὶ κοιμᾶται ἢ λυποθυμεῖ.

Διότι τέλος ἢ γλῶσσα, εἰς ἣν διδάσκονται αἱ ὑψηλαὶ Ἀλήθειαι ἢ ὑμνεῖται τὸ Θεῖον, δὲν δονεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκούοντος, καὶ ἂν κατακλῆ τὰ ὠτά, δὲν λαλεῖ εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ ὀλιγότερον εἰς τὴν καρδίαν του.

Λαλήσατε λοιπὸν πρὸς τὸ πνεῦμα, πρὸς τὴν ψυχὴν.

Ἄφετε τοὺς τύπους, περιφρονήσατε τὰ πάντα καὶ σεβάσθητε τὴν οὐσίαν.

Κηρύξατε, διδάξατε εἰς γλῶσσαν εὐληπτον. Ἐξηγήσατε, ἐρμηνεύσατε, μεταφράσατε, δώσατε γὰρ ἐννοήσῃ ὁ πολλὸς κόσμος τῶν ἀμαθῶν τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐννοιαν τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐξ ἑτέρου ἐπιτηρήσατε τὴν ἀμφίεσιν ἰδία τῶν Κυριῶν· ἐμποδίσσατε τὰς ἐρυθροφροσύνας

νά εκκλησιασθῶσιν· επιβάλετε σιγήν εἰς τοὺς φλυ-
άρους, σεβασμὸν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, αἰδῶ εἰς τοὺς
ἀναίδεις· κατασχύνετε τοὺς ἀναισχύντους.

Ἀφήσατε τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀπέριττον,
ἀπλοῦν, καὶ μὴ ἔχετε Οἶκον Ἐμπορίου, ὅπου
τῶν κερμάτων ἡ ἡγὼ καλύπτει τοῦ θυμιάμα-
τος καὶ τῶν ὕμνων τὴν γοητείαν.

* *

Τότε ἡ Ἑβδομάς τῶν Παθῶν θ' ἀνακτῆση
τὴν σημασίαν καὶ θὰ ἀσκήση εὐεργετικὴν ἐπι-
δρασίαν ἐπὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τότε ἡ Ψυχολογία τῆς ἑβδομάδος τῶν Πα-
θῶν θὰ παρέχη ἕλην θετικὴν, ἀντὶ ἀρνητικῆς,
τότε θὰ ἦνε εὐελπίς καὶ σώτειρα, ἀντὶ ἀπελλι-
στικῆς ὡς εἶνε διὰ τὸ Κράτος καὶ τὸ Ἔθνος,
διὰ τὰ άτομα καὶ τὴν Κοινωνίαν, διὰ τὴν ἀληθῆ
πρόδοσιν καὶ τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ἡ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἡμῖν ἀκόμη τὸ μικρὸς ὅταν μέσα
εἰς τοὺς καταφόρτους ἀπὸ ἀνθη καὶ μυρω-
μένην πρασινάδα κήπους, ἔτρεχα ὁλος
χαρὰ καὶ γεμῆτος εὐθυμία διὰ τὰ πλέξω
στεφάνια ἀπὸ πασχαλιῆς καὶ ἄλλα ὠραία
καὶ εὖοσμα ἀνθη ἐορτάζων καὶ ἐγὼ μὲ τὴν
καταστροφὴν τῶν ὠραίων ἀνθῶν τὴν
Παραμονὴν τῆς Πρωτομαγίας.

Οὔτε ἡ πάροδος τῶν ἐτῶν οὔτε ἡ μετα-
βολὴ τῶν ὄρων τῆς ζωῆς μου, οὔτε τὰ
μεσολαβήσαντα γεγονότα, οὔτε ἡ μετα-
λαγὴ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς μου, εἶναι
δυνατὰ ὥστε νὰ ἀποσβέσουν τὴν ὠραίαν
ἀνάμνησιν τῶν παιδικῶν μου χρόνων, τῆς
τρελλῆς ἐκείνης εὐθυμίας, τῆς εὐκρινούς
καὶ ἀδόλου ἐκδηλώσεως τῶν συναισθημά-
των τὰ ὅποια μὲ κατεῖχον.

Καὶ πόσον σπαρταρᾷ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν
ἡ καρδιά μου καὶ ποίας συγκινήσεις ὑφί-
σταται ἡ ψυχὴ μου ὅταν βλέπω πλησιά-
ζουσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν βλέπω

ἀνατέλλουσαν τὴν ὠραίαν ἡμέραν τῆς ἐορ-
τῆς τῶν ἀνθῶν.

Δησιμονῶν τότε κοινωνικὰς ὑποχρεώ-
σεις, λησιμονῶν ἡλικίαν, λησιμονῶν ὅλα,
δίπτομαι τρελλὸς εἰς τὴν εὐθυμίαν Κόπτω
ἀνθη, πλέκω στεφάνια, κάμνω ἀνθοδέ-
σμας, ψάλλω ποιήματα, ἀπαγγέλω ποιητι-
κὰς στιροφάς, καταλαμβάνομαι ὑπὸ μέθης.

Αἰσθάνομαι ὅμως ὅτι καὶ μοῦ λείπει.
Αἰσθάνομαι ὅτι μοῦ λείπει καὶ τὸ ὅποιον
ἔφυγε ἀνεπιστρεπτεῖ.

Ἡ παιδικὴ τρέλλα. Ἡ παιδικὴ ἀφέ-
λεια, ἡ ἀθωότης

Καὶ ὅταν συλλογίζομαι τοῦτο, δίπτομαι
εἰς ἓνα ὀρίζοντα ἄλλων συναισθημάτων,
παραδίδομαι εἰς ἓνα κόσμον ἄλλων ὀνείρων.

Φαντάζομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀκόμη μι-
κρὸν καὶ αἰσθάνομαι τὰ χάδια τῆς μητρὸς
μου. Βλέπω μάτια νὰ βουρκώνουν εἰς
κάθε μου βῆμα, ἀκούω εὐχὰς νὰ μὲ παρα-
κολουθοῦν εἰς ἐκάστην μου κίνησιν.

Ἀλήθεια Πῶς ἤθελα νὰ γύριζα
πάλιν εἰς τὴν πρώτην μου ζωὴν. Νὰ γύ-
ριζα εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνην ποῦ κάθε μου
κίνησις καὶ κάθε μου λόγος προκαλοῦσε
καὶ ἓνα χαμόγελο. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
ποῦ κάθε μου ἔκφρασις δὲν εἶχε τίποτε τὸ
ὑποκριτικόν. Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποῦ
ὅλα μου ἦσαν ἀθῶα καὶ παιδικὰ

Τώρα κανεὶς δὲν μὲ πιστεύει. Τώρα τὰ
λόγια μου δὲν ἔχουν ἐκείνην τὴν ἀθωό-
τητα. Τώρα τὰ αἰσθήματά μου ἔχουν τὴν
τάδε ἔννοια, τὸν τάδε σκοπὸ.

Ἔτσι λέγει ὁ κόσμος.

Δὲν δύνασαι νὰ αἰσθανθῆς αἰσθημα-
αἰσθημα ἀθῶο, ἀγνό. Δὲν μπορεῖς νὰ νοιώ-
σης μέσα σου φιλία· φιλία ἀθῶα καὶ εὐκ-
ρινῆ.

Ὅχι! Ὁ κόσμος σοῦ τὸ ἀπαγορεύει . . .
διότι δὲν εἶσαι πλέον παιδί! !

Ἀχ! Ἄς γινόμουνά πάλιν παιδί. Ἄς
μποροῦσα νὰ πέταγα πίσω στὰ χρόνια
ἐκεῖνα ποῦ τίποτε δὲν μὲ ἐφόβιζε, ποῦ τί-
ποτε δὲν ἐσυλλογίζομην. Οὔτε συνθήκας
κοινωνικὰς, οὔτε προλήψεις, οὔτε κρίσεις
τῆς κοινωνίας.

Τώρα δὲν εἶμαι βλέπετε παιδί. Πρέπει
νὰ συμμορφοῦμαι μὲ τοὺς νεωτέρους κοι-
νωνικοὺς κανόνας. Πρέπει νὰ κάμνω ἐκεῖνο
τὸ ὅποιον ἡ κοινωνία δὲν τὸ θεωρεῖ κακόν,
ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ κοινωνία δὲν τὸ θεω-
ρεῖ παράτολμον.

Ἀχ! ἡ λύσσα μὲ πιάνει καὶ τί μανίαν
αἰσθάνομαι ὅταν τὴν σιγμὴν ποῦ ἀποφα-
σίζω νὰ κάμω καὶ τι βλέπω ἐμπρὸς μου
τὸ φάσμα τῆς κοινωνικῆς συνθήκης.

Καταστέλλω τὸν θυμὸν μου καὶ δὲν
κάμνω τίποτε ἄλλο παρὰ περιμένω πότε
νὰ ἔλθῃ ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτομαγίας καὶ
τότε ξεθυμαίνω.

Εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα ποῦ εἶναι καὶ νὰ
κάμῃς δὲν παρεξηγεῖσαι, εἶναι ἡ μόνη
ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν ὅλοι εἶναι ἡ γίνον-
ται τρελλοί.

Εἶναι ἡ ἡμέρα ἐκείνη κατὰ τὴν ὅποιαν
ὅλος ὁ κόσμος γίνεται ἐραστής τῆς φύσεως
καὶ διὰ τοῦτο τὸν βλέπετε ἐπιστρέφοντα
κατάφορον ἀπὸ ἀνθη, ψάλλοντα, ἔκφρονα,
ἐνθουσιῶντα, παλίμπαυδα

ΙΩΑΝ Δ. ΔΑΜ Σ

Δημοσιογράφος

Ἡ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Τῆ 20 Μαΐου 1840 τὰ γραμματόσημα καὶ
οἱ ἐσφραγισμένοι φάκελλοι ἐτέθησαν εἰς κυκλο-
φορίαν· τὸ γραμματόσημον ἐπεκράτησε καὶ ἐν
βραχυτάτῳ διαστήματι διεδόθη εἰς ὅλην τὴν
ὑφήλιον, ἐνῶ ἡ ἐφευρέσις τοῦ Hill, οἱ φάκελ-
λοι, οἵτινες ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰχνογραφήσαν-
τος τὴν ἐπ' αὐτῶν ἀλληγορικὴν εἰκόνα ὠνομά-
σθησαν Mulraed couverts—ἀπέτυχον οἰ-
κτρῶς. Ὁ Hill ὅμως, ὅστις οὐδὲν ἄλλο κυρίως
ἔπραξεν ἢ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὰς
προτάσεις καὶ τὰ σχέδια ἄλλων ἀνδρῶν, ἐθεω-
ρήθη ἔκτοτε ὡς ἐφευρέτης τοῦ γραμματόσημου.
Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς ἀντήμειψεν αὐτὸν πλουσίως·

ἐν ἔτει 1845 ἔλαβεν ὁ Hill ἐκ μόνων τῶν ἐμ-
πόρων τοῦ Λονδίνου ἀμοιβὴν 23,000 λιρῶν στερ-
λινῶν, κατ' ἔτος δὲ σύνταξιν ἐκ 2,000 λιρῶν.
Καὶ ἦτο μὲν τῇ ἀληθείᾳ ἄξιος τοιαύτης ἀμοι-
βῆς ἐνεκὰ τῆς ἐνεργείας καὶ δραστηριότητός
του, μεθ' ἧς ἤγαγεν εἰς πέρας τὰς κοινωφελεῖς
ταύτας κκινοτομίας καὶ μεταρρυθμίσεις, οὐχ
ἦττον ὅμως ἠμακώρωσε τὰς ἰδίαις ἀρετὰς διὰ τοῦ
ἐγωῖσμοῦ, μεθ' οὗ ἐσιώπησε τὰ ὀνόματα τῶν
τε πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνεργα-
σθέντων.

Εἶδομεν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ
τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ταχυδρομείων, ὡς ἔχουσι
σήμερον, δὲν ἦτο ἰδική του πνευματικὴ ἰδιο-
κτησία· ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνυπόστατος ἦτο ὁ ἰσχυ-
ρισμὸς του, ὅτι αὐτὸς ἐφευρε τὸ γραμματόσημον.

Ἰπεδηλώσαμεν ἀνωτέρω, ὅτι ἐν τῇ Κοινο-
βουλίᾳ (κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1839) ὁ εἰσηγητὴς
τοῦ νομοσχεδίου Mr Wallace ὑπέδειξεν ὡς
καταλληλοτέρην λύσιν τοῦ ἀπασχολοῦντος τὴν
Βουλὴν ζητήματος, τὴν χρῆσιν τοῦ γραμματο-
σήμου· ἤδη δὲ θὰ διηγηθῶμεν διὰ βραχέων τὴν
ἱστορίαν τῆς γενέσεως τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον
ἀσημάντου, πράγματι ὅμως σπουδαιότητος τού-
του παράγοντος τοῦ πολιτισμοῦ.

✠

Ἀποθνήσκοντος τοῦ σὶρ Rowland Hill κατὰ
Ἀύγουστον τοῦ 1879, ἐδημοσιεύθησαν εἰς ὅλας
τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἀγγλίας διεξοδικώταται
νεκρολογίαί, ἐξαίρουσαι τὴν μεγάλην τοῦ ἀν-
δρός σπουδαιότητά. Ἀλλ' ἐν τῇ Σκωτικῇ πό-
λει Dundee ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίς «Dundee
Advertiser» ὀλόκληρον σειρὰν ἐπιστολῶν δι'
ὧν κατεδεικνύετο ἡ μεγάλη ἀξία ἐνός πολίτου
τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ κατ' Αὐγουστον 1853
ἀποθνήσκοντος τυπογράφου JAMES CHAL-
MERS, ὅστις παρέσχε μεγάλας ὠφελείας
καὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα του ὡς μεταρ-
ρυθμιστὴς τῶν ταχυδρομείων, καὶ ἰδίᾳ ὡς ἐφευ-
ρέτης τοῦ γραμματόσημου. Αἱ ἐπιστολαί, ἃς ἐ-
δημοσίευσεν ἡ ῥηθεῖσα ἐφημερίς, ἀνήκον εἰς ἀξιο-
τίμους καὶ περιφανεστάτους πολίτας, ἐκ τῶν

οποίων άλλοι μὲν εἶχον χρηματίση φίλοι τοῦ Chalmers, ἄλλοι δὲ ὑπηρετοῦν καὶ βοηθοὶ αὐτοῦ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν πρώτων δοκιμῶν τῶν γραμματοσήμων. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιστολῶν τούτων αἴτινες προερχόμενοι ἐξ ἀνθρώπων διαφόρους κοινωνικὰς θέσεις κατεχόντων καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου μὴ ἐπικινδύνων ἀλλήλους, αἱ ὁποῖαι συμπληροῦσι καὶ ἐπικυροῦσιν ἀλλήλας κατὰ πειστικώτατον τρόπον, ἐξάγεται ὡς ἔτος τῆς ἐφευρέσεως τοῦ γραμματοσήμου τὸ 1834. Ὁ Chalmers ἐφκνέρωσεν εἰς πολλοὺς φίλους τὴν ἰδέαν του καὶ προσεπάθει νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀσπαστήν, οἱ λόγοι ὅμως καὶ αἱ προσπάθειά του παρ' οὐδενὸς ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν. Ὅτε ὅμως μετὰ τινεσὶ ἔτη ἀνεκινήθη ὀλοκληρὸς ἡ χώρα ἐκ τῆς σκοπούμενης καὶ τοσοῦτον ποθομένης ταχυδρομικῆς μεταρρυθμίσεως, καὶ μόνον αἱ περὶ τὴν πρακτικὴν τοῦ ζητήματος λύσιν δυσχέρειται ἐνέβηλλον τοὺς πάντας εἰς ἀμηχανίαν, τότε παρουσιάσθη ὁ Chalmers ἐκ νέου μετὰ τὸ σχέδιόν του. Ἀπηύθυνε πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ κοινοβουλίου ἐκλεγείσας ἐπιτροπὰς, ἐν αἷς καὶ ὁ Mr Wallace εἶχεν ἐνεργὸν μέρος, ὡσαύτως δὲ πρὸς τὸν Rowland Hill καὶ πρὸς τὴν «Mercantile Committee» ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν, ἀποκειμένην ἤδη ἐν τῷ βρεττανικῷ μουσεῖῳ, ἐν ᾗ βλέπομεν ἀκριβέστατα ἐκτεθειμένον τὸ σχέδιον τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὅπως καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἔμμεσον προπληρωμὴν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους, προτείνει ὁ Chalmers νὰ τυπῶνται σήματα μετ' ἀναλόγου πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπιγραφῆς ἐπὶ λωρίδων χάρτου (slips of paper) ἢ μᾶλλον ἐπὶ ὀλοκληρῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα νὰ ἀλείφονται ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους μετὰ κολλητικὴν τινεσὶ ὕλην (ἀναλελυμένον ἀραδικὸν κόμμα) καὶ εἶτα καλῶς ἀπεξηραμμένα, νὰ διανέμονται εἰς τὰ διάφορα ταχυδρομικὰ γραφεῖα, χαρτοπωλεῖα καὶ ὅμοια καταστήματα πρὸς πώλησιν. Προσθέτει δὲ ὅτι οἱ ἔχοντες ἐκτεταμένην ἀλληλογραφίαν, δύνανται νὰ ἀγοράζωσιν ὀλοκληρὰ φύλλα καὶ ν' ἀποκόπτωσιν αὐτὰ τὰ ἐκάστοτε ἀναγκαιοῦντα σήμα-

τα. Παρατηρεῖ ὡσαύτως ὅτι, διὰ νὰ μὴ γίνηται καὶ δευτέρω χρησις τῶν γραμματοσήμων, πρέπει ταῦτα νὰ ἐπισφραγίζονται πρὸ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐπιστολῶν ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφεῖοις· ὑποδεικνύει πρὸς τούτους ὅτι τὰ γραμματόσημα δύνανται νὰ χρησιμεύωσι καὶ διὰ νὰ κλείωσι τὰς ἐπιστολάς, (τῶν φκελλῶν ἐγένετο τότε σπανιωτάτη χρῆσις ἕνεκα τῆς ὑπερόγκου αὐτῶν τιμῆς), καὶ τέλος κατακρίνει τοὺς ὑπὸ τοῦ Hill προταθέντας φκελλῶν, οἵτινες πραγματικῶς ἀπῆρσκαν τῷ δημοσίῳ καὶ μετ' οὐ πολὺ κατηγορήθησαν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ὁ Chalmers ἐξηγεῖ καὶ διὰ παραδειγμάτων τὰ καθ' ἕκαστα τῆς ἐφευρέσεώς του, παρέχων διάφορα σχέδια τῶν ὑπ' αὐτοῦ προταθέντων γραμματοσήμων μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «General Postage — not exceeding half an ounce — One Penny» «... one Ounce two Pence» κ.τ.λ. Ἐν ἐκ τῶν γραμματοσήμων παρέχεται ὡσαύτως καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἐπισφραγίσεως, ὡς ἐξῆς: «Dundee 16th February 1838». Τὰ ἐπὶ ὀλοκληροῦ φύλλου τυπωμένα γραμματόσημα χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ στενοῦ τινος ἀτυπώτου διαστήματος· ἡ διατρύπησις τοῦ διαστήματος τούτου πρὸς εὐκολωτέραν ἀποκοπὴν τῶν γραμματοσήμων, εἰσήχθη βραδύτερον ἐν ἔτει 1854 καὶ ἦνε ἐπινοήμα τοῦ M. Archer, ὃν ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀντήμειψε διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς μικρᾶς ταύτης τροποποιήσεως μετὰ 4,000 λίρας στερλίνας.

Ὡς εἶδομεν, τὸ εὐφυὲς τοῦτο σχέδιον τοῦ Chalmers περιέχει πᾶν ὅ,τι ἦνε ἀπαραίτητον καὶ εἰς τὰ σημερινὰ ἡμῶν γραμματόσημα· ὁ χρόνος δὲ τῆς ἐφευρέσεως ἦνε τὸ ἔτος 1834, δηλαδή ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ἔτος, καθ' ὃ, ὡς γράφει ὁ Hill ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ βιογραφίᾳ, «οὐδεὶς εἰσέτι οὐδὲ εἰς τὸ ὄνειρόν του εἶχε σκεφθῆ προσκολλητὸν σῆμα (adhesive stamp)». Καὶ αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία μόνη τοῦ διεξοδικῶς καὶ λεπτομερῶς ἐκτεθειμένου σχεδίου, ἡ 10 Φεβρουαρίου 1838, ἀρκεῖ ὅπως ἐξασφκλίση εἰς τὸν ἄπλοῦν

Ο ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΜΑΞ

Χ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ
πολύτιμος συνεργάτης τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ

τυπογράφου Chalmers τὴν προτεραιότητα τῆς ἐφευρέσεως. Ἄλλως τε εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι καὶ πρότερον ἤδη, τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου 1837, ὁ M^r. Wallace εἶχε λάβῃ τὴν πρότασιν τοῦ Chalmers. Ἄλλ' ὁ Hill ὁ ἰσχυρὸς καὶ δημοφιλὴς ἀνὴρ, ἠδύνατο πολὺ εὐκόλως πρὸς τὴν ἰδίαν ἰκανότητα νὰ ἰδιοποιηθῇ καὶ ἀλλοτρίαν ἀξίαν, καθ' ὅσον μάλιστα πάντες ἐμάνθηον τὴν ἱστο-

ρίαν τῆς ταχυδρομικῆς μεταρρυθμίσεως, ἐκ μόνων τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ «History of penny postage» καὶ τῆς διτόμου αὐτοῦ «Biography» οὐδεὶς δὲ ἀνέτρεχεν εἰς δυσέυρετα καὶ δυσπρόσιτα ἔγγραφα. Καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα διεξοδικὰ καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτενῆ συγγραμμάτα του ὁ Hille οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ποιεῖται μνείαν τῆς δεινῆς ἀπορίας καὶ ἀμηχα-

νίας, ἐν ἣ καὶ οἱ εἰσηγηταὶ καὶ ἡ Κυβέρνησις εὐρέθησαν τὸ 1836, ὅτε ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ προεβλήθη τὸ ζήτημα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῆς προταθείσης μεταρρυθμίσεως. Τώρα ὅμως γνωρίζοντες τὰ πράγματα ἐκ τῶν ἀρχικῶν πηγῶν τῶν, ἐνοοῦμεν κάλλιστα τὸ αἴτιον τῆς παραδόξου ταύτης σιωπῆς. Ἄν ὁ Hille ἐποιεῖτο μνεῖν τῶν δυσχερειῶν τούτων, θὰ ἠναγκάζετο συγχρόνως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι το γράμματόσημον ἦτο ἀλλοτρία ἐφεύρεσις, ἢ οὐδὲ νὰ παραδεχθῆ ἠθέλησε κατ' ἀρχάς, καθ' ὅτι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ προταθέντας φακέλους ἐθεώρει ὡς τὴν ἀρίστην λύσιν τοῦ ζητήματος, ὅτε δὲ βραδύτερον, (τῆ 18 Ἰανουαρίου 1840), εἰσρχθέντος ἤδη τοῦ γραμματοσήμου, ὁ ἀπλοῦς τυπογράφος Chalmers ἤγειρε τὰς δικαίους αὐτοῦ ἀξιώσεις, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τοῦ παντοδυνάμου Hille μὲ τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ γραμματοσήμου εἶχε γείνη πολλῶ πρότερον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

R. UERNON

Καθηγητὴς τῶν Ἐμπορικῶν Μαθημάτων,
Μέλος τοῦ Ἐμποροδικείου Ἀμβέρσης

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Ἄκουμισμένε σ'οἶο ἰενοῦ
τοῦ κόρυφον τῆς τὰ κρήνα
μεθοῦσα ἀπὸ τὸν ἔρωτα
καὶ ἀπ' ἠδονὴ μεθοῦσα!

Κι' εἶται περνοῦσ' ἀμέριμνα
τὰ πρῶτα χρόνια ἐκεῖνα
σᾶν τοῦ καιροῦ τὸ κύλισμα
μ' ἐκείνη π' ἀγαποῦσα.

Μὰ τώρα μοῦ τὰ σκέπασε
τῆς λημονίας τὸ μνημα,
ἡ ἀγάπη μου ξεψύχησε
σᾶν ὅτ' ἦτο τὸ κύμα.

Μ' ἀπ' τὴν πληγὴν ἡ καρδιά μου
ἀψυχη μένει ὅτ' ἔκορμι,

Ὅτ' οὐκ εἶδος μου σωμαίνει
κι' ἀδιάκοπα σιμά μου
κάποια θλιμμένη ἐνθύμησι
γὰ ἀντρογὰ μου μένει . . .

Γ. Α. ΑΣΗΜΑΚΗΣ
Συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ— ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

ὑπὸ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥΔΗ
Ἱατροῦ

Κατὰ μέγα μέρος πρὸς πλήρη λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου ἡ ἐγκεφαλικὴ ὑγεινὴ συνίσταται εἰς τὴν φυσιολογικὴν καὶ ἀκεραίαν πορείαν καὶ τῶν ἄλλων λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ. Διότι ὅσον καὶ ἐὰν ὑποτεθῆ αὐτοκράτωρ ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἀπικτεῖ δικαιοπρατικῶς τὰ πρωτεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ, δεῖται ὅμως συνεχῶς θρέψεως ὑπὸ ἀρίστου καὶ θερμοῦ αἵματος ὅπερ ἐὰν ἦνε ἀσθενὲς καὶ λεπτὸν ἢ δυνάμεις τοῦ ἐγκεφάλου καθίσταται ἀνεπαρκὴς καὶ πρὸς τὴν σκέψιν καὶ πρὸς τὴν ἀντίληψιν καὶ πρὸς τὴν συστολήν τῶν διαφόρων μυῶν τοῦ σώματος ὅπερ ἀπόλλυσι τὴν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεως, πολλῶ δὲ μᾶλλον ὅταν εἴναι ἀλκολικὸν ἐκ καταχρήσεως τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν ὁ ἐγκέφαλος οὐ μόνον σκέπτεται ὀρθῶς ἀλλὰ καὶ πολλάκις παραφρονεῖ. Ἐκ τούτου ἀπαρτίτητον ἐστὶν ὅπως τηρῶμεν ἐν καλῇ καταστάσει τὴν πέψιν, ἐν πλήρει ἀναπτύξει καὶ τελείᾳ ἀρμονίᾳ τὴν καρδίαν καὶ ὁλόκληρον τὸ μυϊκὸν σύστημα, καὶ ἐν γένει πάσης τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ὅπως ἔχωμεν ἀκεραίαν καὶ ἰσχυρὰν τὴν ἀρχικὴν ζωὴν τοῦ ἐγκεφάλου. — Νομίζω ὅτι ἡ ὑγεινὴ τῆς διανοίας δὲν δύναται ν' ἀπὶδῃ εἰς ὑψηλότερον σκοπὸν οὔτε νὰ ἐκτείνῃ τὰ ὅρια τῆς ἰσχύος αὐτῆς πέραν τῶν συνόρων τοῦ προγράμματος τοῦδε: «ἦτοι νὰ ἐξελέξῃ ἐν παντὶ ἐγκεφάλῳ, πᾶσαν τὴν ποικιλίαν τῆς δυνάμεως τῆς χωρὶς νὰ ἐξασθενήσῃ τ' ἄλλα ὄργανα, οὔτε νὰ βραχύνῃ τὸν βίον».

Ἡ παντοδυναμία τῆς ἐκπαιδεύσεως δύναται

νὰ ἦ ὄνειρον τῶν θεολόγων καὶ μεταφυσικῶν οἵτινες διὰ τῆς ὑπερβολικῆς καὶ συνεχῆς παιδεύσεως ἐφαρμοζομένης εἰς πάντα ἐγκέφαλον ἀδικοροῦντες πρὸς τοὺς βαθμοὺς τῆς διανοητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἐφθασαν δυστυχῶς εἰς ἀποτελέσματα λίαν δυσάρεστα ὑπὸ ἔποψιν ὑγεινῆς τοῦ ἐγκεφάλου. Διότι ἐνόμισαν ὅτι διὰ τῆς δυσανκλόγου ἐκπαιδεύσεως ἐκάστου ἐγκεφάλου ἠδύναντο νὰ παρουσιάσωσι γίγαντας τῆς διανοίας, περιπεσόντες οὕτω ἐπὶ τὸ ἀντίθετον νὰ ἴδωσι θύματα θνήσκοντα ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τῶν μεθ' ὧν τῶν κακῶν διαθέσεων τοῦ γήρατος.

Πᾶς ἄνθρωπος ἔχει δεδομένην ποσότητα διανοητικῆς δυνάμεως ἀποτόκου τῶν διαφόρων ἀναλογιῶν τῶν ἀπειρῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρώπινου λογικοῦ καὶ ἡ ὑγεινὴ τοῦ νοῦ συνεπῶς συνίσταται πρωτίστως εἰς τὸ γνῶναι κατὰ βάθος τὰς δυνάμεις τοῦ ὀργανισμοῦ ἐκάστου ἐγκεφάλου. Λοιπὸν πρὸς τὸ καλῶς σκέπτεσθαι καὶ διδάσκειν δέον πρὸ πάντων νὰ σπουδάσωμεν τὸν ἐγκέφαλον εἰς ὃν πρόκειται νὰ διαγράψωμεν δεδομένην τινὰ καὶ πάντοτε ἀνάλογον δίκαιαν τὴν καὶ καλουμένην διανοητικὴν καὶ συνισταμένην εἰς τὸ ἄθροισμα τῆς καταλλήλου καὶ ἀναλόγου πρὸς ἕκαστον ἐγκέφαλον ἀσκήσεως καὶ ἀναπαύσεως τῶν ἰδεῶν καὶ κρίσεων, τῶν τε ἠθικῶν διεγερτικῶν καὶ παρῶντικῶν τοιοῦτων. Μελετῶντες τὸν ἐγκέφαλον πρὸς ὄρισμόν τῶν ὀρίων τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχουσιν ἀσθενεῖς δυνάμεις, ἰσχυραὶ καὶ ἀποῦσαι τοιαῦται· ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀδύνατον εἶναι ν' ἀσχοληθῶμεν καθ' ὅσον ἐπ' αὐτῶν εἰσὶν ἐντελῶς ἀνίσχυροι καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἐπιμονωτέρα θέλησις. Ἀναφέρεται δὲ πρὸς τοῦτο ὅτι ὑγειονολόγος τις διαπρεπῆς ἀρίστης μορφώσεως καὶ ἰσχυρωτάτης θελήσεως, σπουδάζων ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη ζωγραφικὴν, δὲν κατόρθωσε νὰ μάθῃ πλείονα τῆς πρώτης ἡμέρας διότι δὲν ἐκέκτητο τὴν δυνάμιν τοῦ ζωγραφεῖν.

Μὴ γίνεσθε λοιπὸν τύραννοι τοῦ ἐγκεφάλου, τῆς μνηστριώδους καὶ ἰδιοτρόπου συνθέσεως

τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ. Μὴ ἐπιβάλλετε εἰς τὸν καλλιτέχνην καὶ ποιητὴν τὴν ἡρεμον παρατήρησιν τοῦ ἐπιστήμονος, μὴ τε ν' ἀπικτεῖτε παρὰ τοῦ ἀποκαλύπτοντος ἡμῖν κόσμον διὰ τοῦ μικροσκοπίου φαντασίαν ποιητοῦ. Ἄφετε πάντοτε ἡμῖν αὐτοῖς καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν εὐρεῖν καὶ φυσικὴν ἐλευθερίαν ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ σταδίου. Δότε τὸ χόρτον εἰς τὸν ἵππον, τὸ ἄνθος εἰς τὴν μέλισσιν, καὶ τὸ κρέας εἰς τὴν τίγριν. Καὶ ὁ ἐγκέφαλος τρεφόμενος δι' ἀκαταλλήλου τροφῆς εἴναι ὄργανον πάντοτε δυσπεπτικόν. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰς ἀσθενεῖς καὶ ἰσχυρὰς δυνάμεις ὀφείλομεν ν' ὑπολογίσωμεν καὶ τὴν βραχύν τῆς γυμναστικῆς εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν ἀρμολογίας, ὅπως οἱ μὲν ἀσθενεῖς ἀπ' ἐνὸς ἐπιρρωσθῶσι καὶ οἱ ἰσχυροὶ χωρὶς νὰ ἐκπέσωσι εἰς ἀργίαν, νὰ μὴ δύνωνται νὰ θραύσωσι τὴν ἡρεμον ἐκείνην ἀρμονίαν τοῦ νοῦ τὴν καθιστῶσαν εὐδαίμονα τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ εἶδη τῆς ἀσκήσεως τοῦ νοῦ εἴναι ἀπειρα δυνάμενα νὰ συμπεριληφθῶσιν ὑπὸ τὴν λέξιν Σπουδῆ, ἐν δὲ τῇ δικαίᾳ τῆς διανοίας διακρίνομεν τὴν ἔντασιν τῆς σπουδῆς, τὰς ἐξωτερικὰς συνθήκας, τὰ διεγερτικὰ καὶ τέλος τὰ κατευθυντικὰ. Ἄνευ τῆς ἀσκήσεως τοῦ πνεύματος δύναται τις νὰ ζῆσῃ ὑγιέστατος καὶ μακρόβιος ἀλλὰ τοιαύτην ὑγείαν ἥτις ἀφίησιν ἀνίκανον τὸ πνεῦμα πρὸς ἐργασίαν δὲν ποθεῖτε βεβαίως. Καὶ ὁ εὐνοῦχος αὐτὸς δύναται νὰ πέψῃ θαυμασίως ἀλλὰ γηράσκει πάντοτε ἐν τῇ αἰσχυρῇ αὐτοῦ ἀνικανότητι.

Τὰ παιδιά ὀφείλουσι ν' ἀρχωνται τῆς παιδείσεως εἰς ἡλικίαν ἐξ ἐτῶν πλὴν καὶ τότε ἡ διανοητικὴ ἐργασία δὲν πρέπει νὰ εἶνε μακρὰ οὔτε ὑπερβολικὴ, ἀλλὰ πολλάκις νὰ διακόπτεται ὑπὸ τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων αἵτινες δέον νὰ ἐκτελῶνται ἐν δωματίοις καλῶς ἀεριζομένοις καὶ φωτιζομένοις τὰ δὲ λίαν ἐξησθενημένα παιδιά ν' ἀρχωνται τῶν σπουδῶν τῶν βραδύτερον ἀκόμη. Ἡ μνήμη εἴναι ἡ μόνη τῶν δυνάμεων ἥτις ἀτιμωρητὴ δύναται ν' ἀσκηθῇ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ λογικὸν ὅπερ δὲν ἔχει εἰσέτι ἀναπτύχθῃ. Ἐτέρω ἐποχῇ τοῦ βίου

καθ' ἣν κινδυνωδεστάτη ἀποβαίνει ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία τῆς διανοίας εἶναι ἢ τῆς ἡθῆς. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ καθ' ἣν ἀνατέλλουσιν αἱ πρῶται ἀκτίνες τῶν διαυγεστέρων διανοιῶν ἢ ματαιότης ἀφ' ἑνὸς τοῦ σπουδάζοντος καὶ ὁ ὑπέροχος ζῆλος τοῦ διδάσκοντος συνομοτοῦντων ὁμοῦ διεγείρουσι ὑπερβολικῶς τὸν νοῦν ἄνευ οὐδεμιᾶς καταλλήλου καὶ ἀναλόγου ἐφαρμογῆς ἀσκήσεως τῆς σπουδῆς, ἀποκάμνουσι καὶ ἐξαμβλῶσιν αὐτὸν ὅστις τέλος ὑποκύπτει καὶ θνήσκει. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ οἱ εὐφρεῖς νέοι δέονται ἰσχυροῦ χλινοῦ καὶ εἰς τοὺς πλείστους οἴτινες ἔκτεινον τὸν ἐγκέφαλόν των προτιμώτερον ἢ θάλεν εἰσθαι ν' ἀνεγίνωσκον μίαν σελίδα ὑγεινῆς παρὰ νὰ ἐξηγῶσι τὸν Ὅμηρον καὶ νὰ δημοσιεύωσιν ἄωρους καρπούς ἐκ τρωματικῆς διανοίας. Πόσοι νέοι οἴτινες θ' ἀπετέλουν τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν γονέων καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν κείνται ἐν τῇ σκοτεινῇ σιγῇ τοῦ νεκροταφείου θυρόντες προῶρος ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ νοῦ γενομένης κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ὁπότε ὁ ὀργανισμὸς κτᾶται τύσην ἀνάπτυξιν καὶ αἱ πρῶται ἔφοδοι νέας καὶ ἰσχυρᾶς ἀνάγκης γενετησίῳ προσθέτουσι εἰς τὰ ὄνειρα τοῦ νοῦ τὰς παραφροσύνας μονήρους ἔρωτος. Ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ ἢ κατάχρησις τῆς διανοητικῆς ἐργασίας εἶνε κινδυνώδης ἐκ παρατηρήσεων γενομένων ἐπὶ πνευματικῶν ἀνδρῶν κεκτημένων τὰς λαμπροτέρας νοητικὰς δυνάμεις ὅπως ὧσιν εὐδαίμονες, καταρῶνται ὅμως τὸν βίον ἅτε μὴ ταπεινωθέντες εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ σκέπτηται χωρὶς νὰ τρέφεται καλῶς καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπιβῶσῃ τὸν ἐγκέφαλον ἢ ἐν τῇ ἀναπαύσει αὐτοῦ. Ἡ φύσις δὲν εἶναι ὅσον ὑπολαμβάνομεν ἄδικος, δὲν παρέχει ὅμως τὸ ὑπερτατον προσὸν τῆς μεγαλοφυΐας ὑπὸ τὸν ἀλγεινὸν ἦρον τῆς διανοητικῆς ὑπερκοπώσεως. Δύναται τις νὰ ἦνε μεγαλοφυΐς καὶ συγχρόνως εὐδαίμων, δύναται νὰ σπουδάζῃ πολὺ καὶ νὰ ζῆ ἐπὶ μακρὸν, δύναται νὰ κλεῖται Νεύτων, Γαλιλαῖος, Μιχαὴλ Ἀγγελοσ, Βολταῖρος κτλ. καὶ νὰ ζῆ ὑπὲρ τὰ 80 ἔτη, ἀρκεῖ μόνον νὰ συμμορ-

φοῦται πρὸς τὴν ὑγεινὴν καὶ νὰ μὴ πολεμῇ τὴν φύσιν ἰσχυροτέρων οὐσαν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς μεγαλοφυΐας.

Δυσχερὲς ἀποβαίνει νὰ ὀρίσωμεν τὸ ὑγεινὸν μέτρον τῆς σπουδῆς εἰς πᾶσαν διάνοιαν, ὁ κάματος εἶναι τὸ λογικώτερον μέτρον ὑπερφοίλει νὰ διακόπτῃ τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν, ἢ δὲ ἐπιτυγχανομένη διὰ τεχνητῶν μέσων ὑπερδιεγερσις εἶναι κινδυνώδης ἐὰν ἐπαναλαμβάνηται λίαν συνεχῶς. Τὸ διάλειμα τῶν ἐγκεφαλικῶν δυνάμεων εἶναι ὁ θεμελιωδέστερος τὸν βίον ἡμῶν βυθιζὼν νόμος καὶ ἡ Κυριακὴ πρὸ τῆς θρησκείας ἐπεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὡς ἡμέρα ἀναπαύσεως. Λόγιός τις τοῦ Λονδίνου ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν ἐργάτην τῆς διανοίας, ὅστις ἐργαζόμενος πάντοτε μὴδ' αὐτῆς τῆς Κυριακῆς ἐξαιρουμένης νὰ μὴ ἔκτεινεν αὐτὸν καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Αἱ σχολικαὶ διακοπὴ δὲν εἶναι πρὸς χωρήσεις γιγνόμεναι χάριν τῆς ὀνηρίας τῶν μαθητῶν, ἀλλ' εἶναι ἀπαράβατοι ἀρχαὶ τῆς νοητικῆς ὑγεινῆς. Ἐν ἀντιθέσει δὲ τῆς ὑπερκοπώσεως τῆς διανοητικῆς ἢ ἀδράνεια τοῦ νοῦ εἶναι ἐπίσης λίαν κινδυνώδης διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ὁ ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικίᾳ ἀρχόμενος τῶν σπουδῶν του εὐρίσκει ἥττον εὐκαμπτα τὰ ὄργανα τῆς νοήσεως ἐκτὸς ἐὰν ἔχη τὸν σπινθῆρα τῆς μεγαλοφυΐας. Κατάλληλος διανοητικὴ γυμναστικὴ εἶναι ἀναγκαία διότι ὁ ἀφελὲς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀδράνῃ τὴν μνήμην καὶ παραμελῶν τὴν χρῆσιν τοῦ γράφειν ἢ ἀναγινώσκειν ἢ μανθάνειν εὐρίσκει κατόπιν δυσχεροτάτους τοὺς διαφόρους τούτους τρόπους τῆς τοῦ ἐγκεφάλου ἐργασίας. Ἡ διανοητικὴ ἀδράνεια ἀληθῶς εἶναι γάγγραινα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, ἥτις ἐκτεινομένη ἐν εὐρείᾳ κλίμακι παράγει τὰ παράσιτα τῆς δυσδαμονίας καὶ εἰδωλολατρίας καὶ ἀτιμάζει τὸ ἔθνος. Λατὸς μὴ ἐργαζόμενος καὶ μὴ ἐξασκῶν καταλλήλως τὰς νοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις εἶναι ἄξιος τῆς ἀλύσεως τῶν χειρῶν καὶ τοῦ ὀνειδῶς τῶν ἄλλων λαῶν, οἴτινες διὰ τῆς διανοητικῆς ἐργασίας ἐξηπλωμένης ἐπὶ πολὺ καθίστανται πλούσιοι καὶ ἰσχυ-

ροί. Τῆς ἀσκήσεως τοῦ νοῦ γονιμοτάτης οὐσης πηγῆς, δυνάμεως, πλούτου, καὶ εὐδαμονίας, ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ μεγίστην ὠφέλειαν χωρὶς ν' ἀποξηράνῃ τὰς βυθίαις αὐτοῦ πηγὰς. Προσπακιτεῖται δὲ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου ἢ ἀγνότης, ἢ ἐγκράτεια καὶ ἢ κατάλληλος χρῆσις τῶν διεγερτικῶν. Διὰ τὴν παρατεταμένην μελέτην αἱ πρῶται ὥραι εἰσὶν αἱ προτιμώτεραι καὶ καλλίτεραι διότι τὸ αἶμα ἤδη εἶναι ἄφθονον ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πέψεως τῆς προτεραιας, ὁ ἐγκεφαλος καὶ τὰ νεῦρα ἀνένηψαν ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἀναπαύσεως καὶ αἱ ιδέαι διεγείρονται εὐχερεῖς καὶ γόνιμοι ἐκ τοῦ ἀναπαυθέντος ἐγκεφάλου. Κακίστη ἔξις εἶναι τὸ ἀσχολεῖσθαι μετὰ τὸ γεῦμα ἢ τὴν νύκτα καθόσον ἐκτρέπεται ἢ τάξις τῆς φύσεως. Ἡ ἄωρος στεῖρωσις πολλῶν μετὰ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν προέρχεται κατὰ μέγα μέρος ἐκ τῶν κακῶν αὐτῶν ἔξεων. Ὁ ἐργαζόμενος διανοητικῶς δέον ν' ἀσχολεῖται ἐν καλῶς ἀερίζομενοις δωματίοις μετὰ ἀποκεκαλυμμένης κεφαλῆς, ἔχων πάντοτε θερμούς τοὺς πόδας νὰ διακόπτῃ δὲ τὴν ἐργασίαν ἐκτελῶν ἐλαφρὰν οἰκιακὴν γυμναστικὴν.

Ἐν τῇ ἔμφρωνι δὲ χρήσει τῶν διανοητικῶν διεγερτικῶν ὑπάρχουσι πρῶτον τὰ ἡθικὰ ἐν οἷς κατέχει τὴν πρώτην βαθμίδα ἢ φιλοδοξία ἐπιτείνουσα τὴν ἔντασιν τῆς ἐργασίας τοῦ νοῦ. Εὐρίσκομένη αὕτη ὅμως ἐν δυσαναλογίᾳ μετὰ τοῦ πνεύματος γίνεται πρόξενος πολλῶν δυστυχημάτων καὶ αὐτοκτονιῶν. Νὰ ἔχη τις τύσην φιλοδοξίαν, ὅσον ἔχει τις πνεῦμα εἶναι ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος καὶ μία τῶν ἀσφαλεστέρων ἐγγυήσεων τῆς εὐδαμονίας. Ἐὰν τοιαύτη φιλοδοξία ἡδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ δὲν θὰ ὑπῆρχον πολλοὶ γελοῖοι ἀπαίδευτοι, πολλοὶ μανιώδεις ἀντίπαλοι, πολλοὶ ἀτυχεῖς συγγραφεῖς περιπλέκοντες τὰς βιβλιοθήκας. Δεύτερον, τὰ φυσικὰ διεγερτικὰ τοῦ νοῦ εἰσὶ πᾶσαι αἱ νευρικαὶ τροφαὶ λαμβανόμεναι ἐκ τῶν νεκρωτικῶν, τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν καφεϊκῶν.

Τὰ νεκρωτικὰ ὡς τὸ ὄπιον, τὸ χάσις καὶ τὰ

οἰνοπνευματικὰ δύνανται νὰ διεγείρωσι τὴν φαντασίαν δι' ὃ καὶ πολλοὶ προσέδραμον εἰς τὸν χημὸν τοῦ μήκωνος ἀφ' ἑνός, καὶ εἰς τὸ οἰνόπνευμα ἀφ' ἑτέρου, καθίστανται ὅμως λίαν ἐπιβλαβῆ δηλητηριάζοντα τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἐγκεφάλου. Ἀποχὴ ὅθεν τῆς χρήσεως τούτων.

Τὰ καφεϊκὰ εἶναι οἱ ἀληθεῖς φίλοι τοῦ ἐγκεφάλου ὡς ὁ καφές, τὸ τέϊον, ἢ σοκολάτα, ἅτινα ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τοῦ νοῦ ὁμοιοτρόπως ἐπιτείνοντα τὴν ὀξύτητα τῆς αἰσθήσεως καὶ συνεπῶς ἀποστέλλοντα εἰς τὸ κεντρικὸν ὄργανον τοῦ νοῦ ταχυτέραν καὶ ἀφθονωτέραν ὕλην εὐκισθησιῶν.

Οὐδὲν ὑποβοηθεῖ κάλλιον τὰς διανοητικὰς ἐργασίας ὅσον τὸ λαμβάνειν ἐν καλὸν κύπελλον καφῆ πρὸ ταύτης λίαν πρῶτ' καὶ νῆστις, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνειν μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἀσχολίας, ἂν αὕτη πρόκειται νὰ παραταθῇ μέχρι μεσημβρίας. Ἐὰν ὅμως ἢ διανοητικὴ ἐργασία παρατείνεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας προτιμώτερον τὸ τέϊον μετὰ σοκολάτας ἀνάμικτον. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ἀσχολίαν ὁ ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς ἐπιτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ ἐπέρχεται σύγχισις ἢ βάρος ἐν τῷ νῷ δέον ὁ ἐργαζόμενος νὰ διακόπτῃ τὴν ἐργασίαν, νὰ περιπατῇ, ἢ ν' ἀδῇ. Διακοῦντος δὲ τοῦ ἐγκεφαλικοῦ ἐρεθισμοῦ δὲν ὑπάρχει καλλίτερον κατευναστικὸν τῆς μυϊκῆς ἀσκήσεως γιγνόμενης ὑφ' οἰονδήποτε εἶδος.

Ἐκ τῶν κατευναστικῶν ὁ ὕπνος εἶναι ἡ μόνη ἀνάπαυσις τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν νεύρων καὶ εἶναι ἡ ἀληθὴς τροφὴ τῆς νευρικῆς ζωῆς, μικρὸν ἐγνωσμένη ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἢ κανονικὴ πορεία εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν ὑγίαν ὅσον τὸ ἐσθίειν καὶ ἀναπνεῖν. Καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βρέφει ὅπερ κοιμᾶται πολὺ ἢ φύσις διδάσκει τὴν ὑγεινὴν τοῦ ὕπνου. Ὁ ἐφηβος δεῖται μακροῦ ὕπνου καὶ δέον νὰ παραχωρήται αὐτῷ πάντοτε ἐννέα ὥρων ὕπνος. Ὁ ἀνὴρ δύναται ν' ἀρκεσθῇ εἰς ὀκτώ, ἐπτά καὶ μάλιστα ἐξ ὥρων.

Τὸ ὑπνώτερον πέραν τοῦ δέοντος ἀμβλύνει τὸν νοῦν, καθίστησι βαρεῖαν τὴν ἀναπνοήν, ἀφαιρεῖ

τὴν ὄρεξιν. Τὸ ὀλίγον κοιμᾶσθαι εἶναι ἔτι κινδυνωδέστερον καὶ κτείνει τὸ σῶμα ἂν παραταθῆ ἐπὶ πολὺν χρόνον· αἱ ἀγρυπνίαι τοῦ διανοητικῶς ἀσχολουμένου εἶναι κινδυνώδεις παραβάσεις τῆς φύσεως καὶ τιμωροῦσιν αὐστηρῶς αὐτόν. Αἱ διὰ τὸν ὕπνον προωρισμένοι ὦρα πρέπει νὰ λαμβάνωνται τὴν νύκτα καὶ ὄχι τὴν ἡμέραν. Ὑπάρχουσι τινές οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται ὀλίγον εἴτε διότι ἐποιοῦσαντο καταχρήσεις τοῦ καφέ ἢ τοῦ τείου, εἴτε βραδεῖαι καὶ μακρὰ συμφορὰ ἀφελὸν ἀπ' αὐτῶν τὴν μακρὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ὕπνου διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ ὁποῖου συμβουλευόμεν εἰς τὸν πάσχοντα νὰ ἐγείρηται τῆς κλίνης, νὰ ποιήσῃ βήματα τινὰ ἐν τῷ δωματίῳ καὶ νὰ κατακλιθῆ πάλιν.

Ἐντρίψεις ἐπὶ τοῦ δέρματος πρὶν ἢ κατακλιθῆ ἐφ' ὄλου τοῦ σώματος, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας διὰ ψήκτρας. Νὰ περιπατῆ μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ν' ἄγῃ βίον ἐνεργητικόν.

Τὰ καλύμματα νὰ μὴ εἶναι λίαν ἐλαφρὰ ἀλλ' οὐχὶ καὶ λίαν βαρέα. Ἡ κλίνη διὰ τοὺς ἄνδρας δεόν νὰ ᾖ ἐλαστικὴ ἐκ μαλλίνου στρώματος τὸν χειμῶνα, ἐκ τριχῶς τὸ θέρος, οἱ δὲ νέοι ὀφείλουσι νὰ κοιμῶνται ἐπὶ σκληρῶν κλινῶν καὶ τὰ προσκεφάλαιά των δὲν πρέπει νὰ ὦσι πολὺ ὑψηλὰ οὔτε λίαν μαλακά. Τὸ ἐκ πτίλου στρώμα εἶναι ἐπιβλαβὲς καθότι διατηρεῖ τὸ σῶμα εἰς κατάστασιν θερμῆς διαπνοῆς, χαλαρούσης τοὺς μῦς, χυνούσης τὴν κυκλοφορίαν, τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν πέψιν.

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Ἐν ἔτει 1856 ἀνευρέθησαν μεταξὺ Ἐλβερφέλδης καὶ Δυσσελδόρφης ἐν τινὶ σπηλαίῳ τῆς Neanderthal παρὰ τῷ Hochdal τὰ λείψανα ἀνθρωπίου σκελετοῦ, ὧν τὴν σπουδαί-

τητα ἀναγνώρισας ὁ προσκληθεὶς ἰατρός Fuhlroth παρέδωκε βραδύτερον εἰς τὸν μέγαν ἀνθρωπολόγον Schaaffhausen πρὸς ἔρευναν. Τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ εὐρέθησαν τὰ λείψανα ταῦτα, εἶχε τὸ ὕψος ἀναστήματος ἀνθρώπου καὶ βάθος 5 μ. περίπου, ἔκειτο δὲ εἰς νοτικὴν ἀπότομον κλιτὸν τῆς νεανδερτάλειου κοιλάδος εἰς ὕψος 20 μ. ἀπὸ ὄρειου τινος ῥύακος Dessel. Τὸ σπήλαιον ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ πηλοῦ, ἐν ᾧ πολυάριθμα στογγύλα θρυάσματα πυρίτου λίθου.

Ὁ Schaaffhausen ἐξετάσας ἰδίως τὸ κρανίον τοῦ σκελετοῦ τούτου ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀνθρώπου ἔχοντος κρανίον ὅπως διάφορον τοῦ τῶν σημερινῶν φυλῶν, καὶ τῶν ὁμοτάτων αὐτῶν συμπεριλαμβανομένων, ὅτι ἡ ἡλικία αὐτοῦ εἶνε πανάρχαιος ἀναγομένη εἰς χρόνους πολὺ ἀπέχοντας τῶν ἀρχαίων Κελτῶν καὶ Γερμανῶν, ἀνήκουσαν δὲ ἴσως εἰς τὰ ἄγρια φύλα, ὧν μνημονεύουσιν οἱ ῥωμαῖοι συγγραφεῖς, καὶ ἄτινα ἡ ἰνδογερμανικὴ μετανάστευσις εὗρεν ὡς αὐτόχθονα, καὶ ὅτι τέλος τὰ φύλα ταῦτα συνέζων μετὰ τῶν ἐκλειψάντων νῦν ζῶν τῆς διουβίου ἢ προσχῶστου ἐποχῆς (Diluvium).

Κατὰ Schaaffhausen, ἡ ἀσυνήθης ἀνάπτυξις τῶν μετωπιαίων κοιλοτήτων τοῦ κρανίου εἶνε χαρακτηριστικὴ ἰδίως φυλῆς, ἀναλογεῖ δὲ πρὸς τὴν κατάδηλον ἰσχυρὰν διάπλασιν τῶν ὀστέων τοῦ λοιποῦ σκελετοῦ. Ἡ ἔκτασις τῶν μετωπιαίων κόλπων ὑποδηλοῖ ἀσυνήθη δύναμιν καὶ ἀντοχὴν εἰς τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, γνώμη ἦν ἐνισχύουσι καὶ αἱ ἰσχυρῶς προέχουσαι ἄκανθαί καὶ γραμμαί, ἐφ' ὧν καταφύονται μύες. Ὅτι δὲ αἱ μεγάλαι μετωπιαῖαι κοιλοότητες καὶ ἡ δι' αὐτῶν προκαλουμένη ἰσχυροτέρα κύρτωσις τῆς κάτω μετωπικῆς χώρας ἔχουσι τὴν σημασίαν ταύτην, καταφαίνεται καὶ ἐξ ἄλλων παρατηρήσεων. Ὅμοίαν διαφορὰν ἔχει π.χ. ὁ ἄγριος ἵππος ἀπὸ τοῦ ἡμέρου, ἡ ἀπολελιθωμένη σπηλαία ἄρκτος ἀπὸ τῆς νῦν ζώσης, ὁ ἐν Ἀμερικῇ ἐξαγριωθεὶς ἀγριόχοιρος ἀπὸ τοῦ ἡμέρου, ἡ ἀγρία αἰξ ἀπὸ τῆς ἐξημερωθείσης κτλ. Δυστυχ-

χῶς τὸ κρανίον δὲν περιεσώθη σῶον, διὸ καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρισθῆ ἡ προσωπικὴ γωνία, συγκριτικῶς ὅμως πρὸς ἄλλα ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἦτο μικρότερος ὅλων τῶν νῦν ἀγρίων φυλῶν. Ὁ σκελετὸς οὗτος ἐπομένως, κατὰ Schaaffhausen, ὑποδεικνύει φυλὴν ἀγρίαν καὶ ὠμὴν καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ἀρχαιότατον μνημεῖον τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κρανίου τούτου καὶ ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸ σημασία ὑπὸ τοῦ Schaaffhausen, γενόμενα γνωστὰ ἐν χρόνοις καθ' οὓς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκδοθῆ ἡ θεωρία τῆς καταγωγῆς τοῦ Δάρβιν καὶ τὰ πνεύματα διετέλουν ἐν διεγέρσει, ἐνεποίησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἐπιστήμονας καὶ λογίους τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Τὸ βιβλίον τοῦ Δάρβιν περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκδοθῆ, οἱ ζωολόγοι ὅμως, ἀνατόμοι, βοτανικοὶ καὶ φυσιολόγοι εἶχον ἐξαγάγει ἤδη ἐνδομύχως, τινές δὲ καὶ δημοσίᾳ, ὅσον ὁ Vogt, τὸ συμπέρασμα καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπον, καθ' ὃ δὲν εἶναι δυνατόν οὗτος ν' ἀποτελῆ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς παγκοσμίου τῶν ὀργανικῶν μορφῶν ἀναπτύξεως καὶ μεταβολῆς. Δυστυχῶς αἱ ἀνασκαφαὶ γενόμενα ἐν τῷ σπηλαίῳ ἀτάκτως δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσι θετικὴν λαβὴν πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡλικίας τῶν εὐρημάτων τούτων, καίτοι ἐκεῖ πλησίον εὐρέθησαν καὶ ὅσα ἀνήκοντα εἰς ζῶα θηλαστικὰ τῆς παγετώδους ἐποχῆς. Τοῦτο δὲ μετεχειρίσθησαν τότε καὶ οἱ ἀντίπαλοι τῆς θεωρίας τῆς καταγωγῆς, ὅπως ἀμβλύωσι τὴν ἀπὸ τῶν εὐρημάτων τούτων ἐντύπωσιν.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς μεταφράσεως τῆς ἐργασίας τοῦ Schaaffhausen εἰς τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ τοῦ Busk ἀνέλαβε τὴν ἔρευναν τοῦ κρανίου τούτου ὁ δεινὸς ἀνατόμος καὶ βιολόγος Huxley, ὅστις ἐξετάσας αὐτὸ λίαν ἐπισταμένως καὶ συγκρίνας πρὸς κρανία διαφόρων φυλῶν καὶ παραλλαγὰς αὐτῶν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ φυλῇ, κατήχη εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τοῦτο φέρει πολλοὺς πιθηκοειδεῖς χαρακτῆ-

ρας, ὡς ἐκ τῆς χωρητικότητος ὅμως τῆς κρανικῆς κοιλοτήτος τὸ πιθηκοειδὲς τοῦτο δὲν ἦτο βαθέως ἐρριζωμένον εἰς ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν, ὅτι τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἦτο τὸ τοῦ Εὐρωπαϊοῦ μετρίου ὕψους, ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον τὰ λείψανα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς ἂν κείμενον μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πιθήκου. Πιθανῶς ἀποδεικνύουσι τὴν ὑπαρξιν ἀνθρώπου, οὗ τινος τὸ κρανίον φέρει πιθηκοειδῆ πῶς μορφήν, καὶ ἐνῶ μὲν πλησιάζει πρὸς τὰ χθλακτὰ αὐστραλιανὰ κρανία τῆς σήμερον, εἶνε ὅμοιον πρὸς τὰς μορφὰς τῶν παναρχαίων φυλῶν, ἄτινα κατέχουν τὴν Δκνίαν κατὰ τὴν λιθίνην ἐποχὴν καὶ ἦσαν σύγχρονοι ἢ προπάτορες τῶν ἀνθρώπων, ὅτινες κατέλιπον ἡμῖν τὰ Kjöckenmö-dinger ἢ τὰ ἀπορρίμματα τῶν γευμάτων των.

Ἐν τέλει ὁ Huxley ὀμιλῶν περὶ τῶν μέχρι τότε γνωστῶν ὀρυκτῶν λειψάνων τοῦ ἀνθρώπου (διότι καὶ πρότερον εἶχον εὐρεθῆ ὅμοια τοιαῦτα, ἀλλὰ δὲν εἶχε δοθῆ ἡ δέουσα προσοχή) εἶνε τῆς γνώμης ὅτι ταῦτα ποσῶς δὲν φέρουσιν ἡμᾶς ἐγγύτερον τῆς πιθηκώδους μορφῆς, ἢς πιθανῶς τροποποιήσεις εἶνε ὁ νῦν ἀνθρώπος, κλείει δὲ τὴν ἔρευνάν του διὰ τῶν ἐξῆς: «Ποῦ ἄρα γε πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν τὸν ἀρχέγονον ἀνθρώπον; Ἦτο ὁ Homo sapiens οὗτος πλειοκαίνοφυης ἢ μειοκαίνοφυης; μὴ ἄρα γε τ' ἀπολιθώθηεντα ὅσα ἀνθρώπων πιθηκοειδεστέρων προῶρισται ν' ἀνακαλυφθῶσιν ὑπὸ μὴ γεννηθέντων ἔτι παλαιοντολόγων; Ὁ χρόνος θέλει τὸ δεῖξει».

Τὸ νεανδερτάλειον κρανίον ἐξήγειρε τὴν γενικὴν περιέργειαν. Οἱ ὑπεροφθάλμοι προέχοντες ὄγκοι, ἡ ἀσυνήθης ἀνάπτυξις τοῦ μετωπιαίου τμήματος, ὅπερ προέχει ὡς στέγη ὑπὲρ τὸ πρόσωπον, καὶ ἡ χθλακτότης τῆς κρανικῆς κοιλοτήτος προσδίδουσιν ἀγρίαν ἔκφρασιν ζωώδη.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΣΠ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Β' ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ότι ώραϊον ἐδημιούργησαν οἱ καλλιτέχναι μας εἶνε ἐκτεθειμένον εἰς τὸ δόλοικον μέγαρον τοῦ Ζαπτείου.

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπισκεπτῶν οἱ ἔχοντες καλλιτεχνικὴν ἀνάπτυξιν ἢ ψυχὴν ἐπιδεικτικὴν τῆς ἀπολαύσεως τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ θέα τῶν ἀμέμπτων γραμμῶν καὶ τῶν ώραϊων χρωμάτων ἐξέρχονται μὲ πλήρη βεβαιότητα ὅτι ἂν οἱ Ἕλληνες καλλιτέχναι δὲν ἐμόρφωσαν νέαν ἐλληνικὴν Τέχνην, ἀνῆλθον ὅμως διὰ τῶν πολλῶν ἔργων τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὴν ζωγραφικὴν καὶ γλυπτικὴν εἰς μίαν περιωπὴν.

Ἡ παραγωγικότης πολλῶν Ζωγράφων μας εἶναι ἀξιοθαύμαστος καὶ ἡ εὐγενὴς προσπάθεια πολλῶν ἐρασιτεχνῶν ἀξιώπαινος. Ἐκείνο δὲ ποῦ μᾶς κάμνει περισσότερον νὰ ἐλπίζωμεν διὰ τὴν πρόσδον τῆς Ἑλληνικῆς Καλλιτεχνίας εἶναι ἡ ἐνθάρρυνσις ἢ ὁποῖα παρατηρεῖται ἐφέτος ἀγορασθέντων πολλῶν ἐκ τῶν ἐκτεθέντων ἔργων.

Ὁ κ. Γερανιώτης καὶ ὁ κ. Μποκατσιάμπης Καθηγηταὶ τοῦ Πολυτεχνείου, κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν. Ἐκθέτει ὁ κ. Γερανιώτης ὀκτώ ἔργα ὅλα ώραϊα καὶ ζωντανά. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ γοητεύει ἰδιαιτέρως εἶναι ἡ «Ἀνοιξίς» τὸ μόνον ἴσως ἔργον ἐν τῇ ἐφετεινῇ ἐκθέσει τὸ ὁποῖον εἶναι δλόκληρον ποίημα.

Δύο προσωπογραφίαι του, μία παριστώσα τὸν κ. Μποκατσιάμπην καὶ μία τὴν Δδα Ε. Κ. εἶναι ἀριστουργήματα ἐκτελέσεως καὶ ὁμοιότητος. Ἐπίσης ἡ προσωπογραφία τῆς Κας Μ. Γ. εἶναι ἔργον γεμᾶτον θερμότητος. Ἡ «Βυζαντινὴ κόρη» εἶναι ἔργον πρὸ τοῦ ὁποῖου ἐνθουμείσαι, ἂν ἠτύχησες νὰ ἴδῃς, τὴν Εἰρήνην τοῦ Henry Ryland.

Ὁ κ. Μποκατσιάμπης ἐκθέτει τοπιογραφίας δι' ἑλαιοχρώματος καὶ ὕδατοχρώματος εἰς τὰς ὁποίας ἐκτὸς τῆς ἀτμοσφαιρικότητος, διαφανείας, προοπτικῆς καὶ λοιπῶν προτερημάτων τὰ ὁποῖα διακρίνονται πάντοτε εἰς τὰ ἔργα τοῦ γλυκυτάτου Καθηγητοῦ, ἀναγνωρίζει τις τὴν Ἑλληνικὴν Φύσιν.

Ἐνας μεγάλος πίναξ παριστῶν θέαν ἀπὸ τὸ Ἀχιλλεῖον προσελκύει τὸν ἐπισκέπτην καὶ ξεκουράζει τὸ βλέμμα του εἰς τὸν ἀχανῆ ὄριζοντα. Ἐπίσης μία κεφαλὴ γέροντος εἶναι λαμπρὸν δείγμα ἐκτελέσεως προσωπογραφίας δι' ὕδατοχρώματος, Τέχνης τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουν ἐλαφρὰν ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ὀνομάσουν μόνον δύσκολον καὶ ἀχάριστον.

Ὁ κ. Βικᾶτος ἐκθέτει τρεῖς πίνακας. Τὴν «ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους» κεφαλὴν παιδός, καὶ μῆλα.

Εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ τοῦ κ. Βικᾶτου διακρίνεται μεγάλη δύναμις χρωματιστοῦ καὶ ὁ παρατηρητὴς ὑπολογίζει τὴν σταθερότητα μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Καλλιτέχνης χειρίζεται τὸν χρωστήρα.

Ἐργα μετρίως καλλιτεχνικῆς ἀξίας ἐκθέτει ἡ Δις Σ. Λασκαρίδου.

Ὁ κ. Κ. Ρωμανίδης ἐκθέτει ἕνα μέγαλον πίνακα δυνατῆς ἐκτελέσεως «Δύσις ἀπὸ τὸν Λιθαιῶνα». Τὸ μόνον ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον εὐρίσκει κανεὶς εἶναι ὅτι ἡ δύσις δὲν εἶναι πολὺ δύσις.

Ὁ κ. Μιθιόπουλος ἐκθέτει κρητιδογραφίας (Pastel) πολὺ ώραϊας, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνονται ἡ

προσωπογραφία τῆς Δδος Σοφ. Λασκαρίδου καὶ τὸ «Παριλίσιον» ἔργον ἀληθινοῦ ταλάντου.

Ὁ κ. Γεραλῆς ἐκθέτει ώραϊα φρούτα καὶ τὸν «Γυφτάχο» (σκίτσο). Τοῦ ἴδιου ἡ «Χιονισμένη ἀνοιξίς» εἶναι ἀποτυχία.

Τοῦ κ. Ἀσπρογέροκα τὰ ψάρια, ἔχουν ὡς μόνον προτέρημα φυσικώτατον χρωματισμόν.

Τέσσαρα τοπεῖα ἐκ Παρισίων τοῦ L. Barillet μοὶ ἐνθουμίζουσι τὰ ἔργα τοῦ φίλου μου Στυλιανοῦ Μιχαηλίδου ὅταν ἦτο μαθητὴς.

Ὁ κ. Βαρθέλης ἐκθέτει μίαν ἑλαιογραφίαν «Στὴν ταβέρναν» ἔργον σχολαστικὸν καὶ ἀσχεδίαστον. Ἡ μεγάλη ἐπιμέλεια τὴν ὁποῖαν κατέβαλλε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς κυτίου σπέρτων κινεῖ τὸν γέλωτα.

Τῶν κ. κ. Ροῦλου καὶ Ράλλη τὰ ἔργα εἶναι ἀγνωρισμένης ἀξίας.

Ἡ Δις Τσίλλερ ἐκθέτει ἑπτὰ ἔργα ἐκ τῶν ὁποίων μία προσωπογραφία ἔχει καλλιτεχνικώτατον φωτισμόν καὶ χρῶμα, καὶ τὸ «γραφεῖον» διακρίνεται εἰς φῶς καὶ χρῶμα, ἀλλὰ τὰ διάφορα ἐπιπλα φαίνονται ὡς νὰ χορεύουν.

Καὶ ἄλλοι ἐκθέτουσι ώραϊα ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ κ. κ. Ἰωαννίδης, Σαββίδης, Ἀλεκτορίδης κλπ. Τοῦ τελευταίου ἡ «Ἀττικὴ νύξ» δὲν εἶναι καθόλου Ἀττικὴ νύξ.

Τὰ 40 ἔργα τοῦ κ. Θωμοπούλου κατέλαβον ἀρκετὸν χῶρον εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν ἀλλὰ δὲν προσθέτουσι τίποτε εἰς τὴν Τέχνην.

Ὁ κ. Φριζὸς Ἀριστεύς, ἐκ τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν, ἐκθέτει ώραϊα σχεδιαγραφήματα. Ἡ «ἰπαγωγὴ» του (ἑλαιογραφία) φανερώνει τὴν δύναμιν τῆς ἐμνεύσεως τὴν ὁποῖαν ἔχει. (ἀκολουθεῖ)

ΝΙΚΟΣ Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περὶ τῆς θεραπείας τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων πολλὰ μέχρι τοῦδε διεπραγματεύθησαν οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ Ἑλλάδι ἰατροί, πολλοὶ λέγω διετυμπάνισαν ὅτι ἐφεύρον τὸ φάρμακον τὸ θεραπεῖον ταύτην.

Τὰ μέχρι τοῦδε πειράματα τοῦ Koch, Von Pirket, Bering, καὶ ἄλλων εἰς οὐδὲν αἴσιον ἀποτέλεσμα δυστυχῶς κατέληξαν, ἡ δὲ βροτολοιγὸς αὕτη νόσος, ἢ τὸσας ὑπάρξεις καθ' ἑκάστην Αἰδὴ προϊάπτουσα, θεραπεύεται νῦν ἐν τῇ ἀρχῇ μόνον οὔσα, ἀσφαλῶς.

Ἡ θεραπεία ταύτης στηρίζεται εἰς τὸ πῶς νὰ τινώσωμεν ἔτι μᾶλλον τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀσθενοῦς.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἡμῶν λευκὰ αἰμοσφαίρια, ὄντα οἱ φρουροὶ τούτου, διεξάγουσι διηλεκτῶς πάλιν μετὰ τῶν μικροβίων τῶν διαφόρων νοσημάτων, ἀτινα εἰσέρχονται ἐντὸς ἡμῶν· ἐὰν μὲν τὰ λευκὰ αἰμοσφαίρια εἰσὶν ἐξησθενημένα, δύναται δὲ νὰ συμβῆ τοῦτο, ὅταν καὶ ὁ ὄργανισμὸς ἦνε ἐξησθενημένος, ἡπτόνται ὑπὸ τῶν μικροβίων, ἀτινα οὕτως εὐρίσκοντα ἔδαφος γόνιμον ἀρχονται τῶν καταστρεπτικῶν ἐπεξεργασιῶν τῶν, καὶ οὕτως ἀρχονται γιγνόμενα τὰ διάφορα νοσήματα. Ἐὰν δ' ὅμως ὁ ὄργανισμὸς ἦνε ἰσχυρὸς, καὶ τὰ λευκὰ αἰμοσφ. εὐρίσκονται τότε ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ, τότε κατὰ τὴν διεξαγομένην πάλιν τὰ λευκὰ αἰμοσφ. ἀναδεικνύονται νικηταί, διαβιβρώσκουσι τὰ μικρόβια, ὁ δ' ὄργανισμὸς δὲν προσβάλλεται ὑπὸ νοσήματος.

Οὕτω καὶ τοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ φυματιώοντος τονουμένου τονοῦνται καὶ τὰ λευκὰ αἰμοσφ., τὰ πρὸ μικροῦ ἠττηθέντα, διεξάγουσι πάλιν μετὰ τῶν μικροβίων τοῦ Koch, καθ' ἣν ἠττώμενα διαβιβρώσκονται ὑπὸ τούτων, καὶ οὕτω παύεται ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῆς νόσου. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς λοιπὸν ταύτης στηρίζεται κανὼν ἡ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων θεραπεία.

Φροντίζομεν λοιπὸν, κύριοι, ἐν πρώτοις τὴν τῶν ὄντων τῆς γενικῆς καταστάσεώς των. Ἡ πικραχλασσία διαμονή, ἢ δασώδη τοιαύτη, δέον νὰ ἦ ἐκ τῶν πρώτων συμβουλῶν τοῦ ἱατροῦ.

Δέον οἱ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς νὰ ἦνε ἀπηλλαγμένοι πάσης σωματικῆς καὶ διανοητικῆς ποιότησεως.

Ἐν ἡμέρᾳ, ἐφ' ὅσον ὁ κχιρὸς τὸ ἐπιτρέπει, νὰ διαμένωσιν ἐν ἀναπεπταμένῳ ὀρίζοντι, νὰ ὑπνώτωσιν, εἰ δυνατόν, μὲ ἀνεωγμένα παράθυρα, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς πάντα τὰ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σκατῶρια, νὰ ἐφαρμόζηται δὴλον ὅτι ἡ νυχθημερὸν ἀεροθεραπεία.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν τροφήν νὰ συμβουλευήτε τὴν κατὰ τὸν Debove ὑπερσίτισιν (alimentation forcée). Ἐπειδὴ δ' ὅμως δέον νὰ ἐπαγρυπνώμεν πολὺ, ὅπως ὁ στόμαχος λειτουργεῖ καλῶς, ἔνεκεν τούτου, διατάσσομεν ἡ τροφήν νὰ ἦ κατὰ διαλείμματα καὶ εἰς μικρὰν δόσιν. Ἐφ' ὅσον ὁ στόμαχος τοῦ φυματιώοντος πέπτει καλῶς, ὅτε ἔχομεν καὶ τὰς πλείονας ἐλπίδας ἰάσεως, ὁ ἀσθενὴς δύναται νὰ τρώγῃ πᾶν ὅ,τι βούλεται· ὅταν δ' ὅμως τὸν κχιρὸν, τότε εἰς ὡά, γάλα, ἄρτον καὶ λευκὰ κρέατα δέον νὰ περιορισθῶμεν.

Ἐκ τῶν οἰνοπνευματωδῶν τοῦ ζύθου δύναται νὰ ποιήσωμεν ὀλίγην χρῆσιν, ἢ οἴνου λευκοῦ κεκραμένου μετ' ὀλίγου ὕδατος Alet ἢ Vichy.

Ἐκ τῶν ὀπωρῶν τὰ μῆλα, κεράσια, καρύδια, σταφυλὰς δέον νὰ συνιστῶμεν.

Προκειμένου ἤδη, κύριοι, νὰ χορηγήσητε φάρμακα εἰς τοιοῦτους ἀσθενεῖς, δέον νὰ ἦσθε λίαν σύννοες, καθότι διὰ τῆς μὴ καλῆς ἐκλογῆς τῶν φαρμάκων ἀποβαίνετε οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦργοι τοῦ θανάτου τοῦ φυματιώοντος.

Ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων μνείαν ποιῶμαι τοῦ ἐκχυλίσματος τῆς Κίνκας, ἧς ποιοῦνται εἰσέτι χρῆσιν πλείστοι δυστυχῶς ἱατροί· ἐγὼ αὐτὸς συνέπεσε νὰ ἐπισκεφθῶ ἀσθενεῖς, οἵτινες τῇ προτροπῇ τοῦ ἱατροῦ των, ἐποίουν χρῆσιν μεγάλην τῆς Κίνκας.

Τὸ ἐκχύλισμα τῆς Κίνκας ἀντὶ ν' ἀποβῆ λυσιτελὲς τὸν κχιρὸν καταστρέφει τὸν στόμαχον, ἡ πέψις δὲν γίνετα· καλῶς, καὶ ἔμετοι ἀναφκίνονται ὕστερον· ὡς εἰκός, ὁ ὄργανισμὸς ἐξασθενεῖ, ἡ δὲ νόσος ἐκτυλίσσεται γοργῶ βήματι, ἄγουσα ταχέως εἰς τὸν θάνατον τὰ θύματά της.

Ἡ θεραπεία συνίσταται πλὴν τῆς ἀνωτέρω ὑγιεινῆς καὶ διαιτητικῆς διαίτης, ἢν περιέγραψα, εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ ὁ ἀσθενὴς ἐν κοχλ. τοῦ γλυκοῦ 1)4 ὄγκος πρὸ τοῦ φαγητοῦ μεσημβρίαν καὶ ἐσπέραν ἐκ τῆς ἀκολούθου συνταγῆς: Teinture de cascarrille. Teinture de belladone, Teinture de cardamome, Teint de noix-vomique, Teint. d'écorce d'orange amères, Teint. de cannelle à 4 gram, Eau de menthe 100 gram, Teint. de rhubarbe composée 4 gram, καὶ κοχλ. σούπας μετὰ τὸ φαγητὸν μεσημβρίαν καὶ ἐσπέραν ἐκ τοῦ ἀκολούθου σιροπίου: Sirop jodo-tannique 300 gram Arrhénal 0,50 cent. ἢ χορηγεῖται μόνον τὸ Sirop jodo-tannique ὡς ἀνωτέρω εἶπον, πρὸς δὲ ὑποβάλλετε τὸν ἀσθενῆ καὶ εἰς ἐνέσεις δι' Arrhénal, ποιοῦντες 5 καὶ εἴτα διακόπτοντες 5 ἡμέρας. Δύνασθε δὲ νὰ κάνητε χρῆσιν 80 τοιοῦτων, κατὰ διαλείμματα ἐννοεῖται.

Εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἐνέσεων νὰ ἦσθε λίαν προσεκτικοί, διακόπτοντες ταύτας ἀνερχομένου τοῦ πυρετοῦ μέχρι τῶν 37.7, ὑφισταμένης αἰμοπύσεως ἢ διατρεχούσεως τῆς ἀσθενοῦς τῆς ἐμμήνου αὐτῆς ῥύσεως.

Ἐν χειμῶνι, ἐὰν ὁ στόμαχος πέπτει καλῶς, δύνασθε νὰ ποιήσητε χρῆσιν, ἀντὶ τοῦ Sirop

jodo-tannique του Emulsion de Scott, εἰς οὗ ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει κοχλ. σούπας μετὰ τὸ φαγητὸν δις τῆς ἡμέρας.

Πλὴν τούτων ὁ ἀσθενὴς δεῖον νὰ λαμβάνη κοχλ. τοῦ γλυκοῦ δις τῆς ἡμέρας πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἡμισείαν ὄραν, ἐκ τῆς Siroline φαρμάκου ἀντισηπτικοῦ τῶν πνευμόνων· ἀναγράφεται ὡς ἀκολούθως: Siroline 100 gram. Ἐξ ὧν τῶν ἄλλων ἀντισηπτικῶν οἷς συμβουλευώ νὰ ποιῆτε χρῆσιν τῆς Siroline, καθ' ὅτι οὐδὲν βλάπτει τὸν στόμαχον, ἐπὶ δὲ τῶν πνευμόνων δρᾷ λίαν ἐπωφελῶς.

Καὶ ταῦτα, κύριοι, ἔσον ἀφορᾷ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων, εὐρισκομένους ἀσθενεῖς.

Ὅταν ἔχητε δ' ὅμως ἀσθενεῖς ἄγοντας τὸ τελευταῖον στάδιον, ὅτε ἐλπίδες ἰάσεως δὲν ὑπάρχουσι, καθ' ὅ ὁ βῆξ καὶ ἡ δύσπνοια καταπονοῦσι λίαν τούτους, τότε κατὰ μὲν τοῦ βηχὸς θὰ μεταχειρίζησθε τὸ Poudre de Dower 1 gram, Sucre q. s. pour 4 paquets, εἰς ὧν λαμβάνει κατὰ ἡμέραν ἓν, κατὰ δὲ τῆς ἀφορήτου δυσπνοίας θὰ χορηγῆτε ἐν καταπότιον πρωῖν καὶ ἐσπέραν ἐκ τῆς ἀκολούθου συνταγῆς: Extrait ce jusquiame, Extrait de daturee à 0,01 pour 1 pilule. D. N° 10· ἐννοεῖτε πάντα τὰ ἀνωτέρω διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς φυματιώσεως χορηγούμενα, θὰ ἀκολουθήτε, πλὴν τῶν ἐνέσεων καὶ Emulsion de Scott, καθ' ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἀσθενεῖς πυρέσσουσιν, αἱμοπτυοῦσι καὶ ὡς τὰ πολλὰ ὁ στόμαχος τῶν δὲν λειτουργεῖ καλῶς.

Καὶ ταῦτα ἔσον ἀφορᾷ περὶ τῆς θεραπείας τῆς φυματιώσεως τῶν πνευμόνων· εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος θὰ διαλάβω περὶ τῆς νεωτάτης καὶ ἄνευ ἐγχειρήσεως γιγνομένης θεραπείας τοῦ λευκοῦ ὄγκου (φυματιώσεως τοῦ γόνατος).

ΑΠ' ΤΗΣ «ΑΓΑΠΗΣ» ΜΟΥ

ΑΓΑΠΗ ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. τεύχους)

Τρεῖς μῆνες εἶχε περάσει μαζὺ τῆς ἑνα παρὰδεισο· ἀλλὰ μιὰ μέρα κατὶ κόκκινα σημάδια φηνήκαν ὅστ' ὁ λευκὸς πόσσωπό τῆς ὕστερα μεγάλωσαν, γίνηκαν χοντρά καὶ σὰν φωτιὰ ἔκαigan τὸ κορμί τῆς.

Ὁ Γιάννος κάθε μέρα ἔτρεχε στὸν γιατρὸ ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ πάει. Μιὰ φορὰ ἀποφάσισε κι' ἑνα πρωὶ κατέβηκε στὴ βρεματιὰ νὰ ἰδῇ τοῦ Γιάννου τὴν γυναῖκα.

Πῆγε καὶ εἶδε . . . κι' ἔφυγε τρομαγμένος ἀπ' τὸ μῦλο. Ὅταν τὸν πρόφτασε ὁ μυλωνᾶς στὸ γεφύρι· στάθηκε, κούνησε τὸ κατάσπρο κεφάλι του καὶ ἀκουράγιο, εἶπε, «παληκάρη μου, ἔτσι θέλει ὁ Θεός, δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσετε μαζὺ πολλὰ χρόνια . . .

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα κι' ὁ Γιάννος ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τὴ Βασιλικὴ του.

Ξαπλωμένη πάνω σ' ἐκεῖνο τὸ σκληρὸ στρώμα μὲ ξέπλεχα τὰ κατάμαυρα μαλλιά τῆς, ἦταν ἡ πτωχὴ γυναῖκα τοῦ Γιάννου. Τὰ καστανά τῆς μάτια δὲν ἔλαμπαν πειὰ, οὔτε τὰ χεῖλια τῆς ἦχαν τὴ δροσιὰ πούχαν κάθε πρωὶ ὅταν ἐβγαίνε στὸ βέμα, εἶχαν χλωμιάσει κι' αὐτὰ καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μιὰ φορὰ ἀφροσπασμένο πρόσωπό τῆς εἶχε καθίσει ὁ ἰδρωτὰς τοῦ θανάτου.

—Ἀνάθω, Γιάννο μου, εἶπε μὲ φωνὴ ἀδύνατη καὶ τρεμουλιαστή.

—Κάνε κουράγιο, Βασιλικὴ μου, εἶνε μικρὸ τὸ κακὸ καὶ θὰ περάσῃ· ἀναψα σήμερα στὴν ἐκκλησιὰ ἓνα κερί γιὰ σένα.

—Σήκωτέ με πειὸ ψηλὰ, βόηθα με νίνασάνω. Ἄνοιξε τὰ παράθυρα, τὴν πόρτα . . . Ὅχι! δὲν θέλω νὰ πεθάνω. Γιάννο μου, πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου, βγάλε με ἔξω στὴν αὐλὴ, στὸ δροσερὸ χορτάρι καὶ σβύσε τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς μου μ' ἓνα γλυκὸ φιλί σου . . .

Σιγὰ· σιγὰ τὴν σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του—ὡσὰν πούπουλο ἦταν ἐλαφρεῖα ἡ Βασιλικὴ του—τὴν ἔφερε στὴν αὐλὴ καὶ τὴν ἀκούμπησε πάνω στὴ χλόη.

Σωπάσαν τότε τὰ ἡδόνια καὶ ἡ σιγὴ ἔξπλωσε τὰ κατάμαυρα φτερά τῆς πάνω σ' ἐκεῖνα τὰ λειβάδια.

—Γιάννο, γιατί ἡ ρόδα τοῦ μύλου δὲν χτυπάει; ὅλα θὲ νὰ σωπάσουν ἐδῶ πέρα;

Ὁ Γιάννος σηκώθηκε ἔτρεξε πάνω στὰ βράχια τοῦ ποταμοῦ κι' ἔσπρωξε τὴ ρόδα. Βαρειὰ μὲ τοὺς μεγάλους ἄξονες τῆς χτύπησε τότε ἡ ρόδα τὸ νερὸ καὶ ἄσπρο ἀφροῖ πετοῦσαν στὸν ἄερα.

Ἐστερα γύρισε πάλι στὴ Βασιλικὴ του, ξαπλώθηκε κοντὰ τῆς ἐβύθισε τὸ βλέμμα του μέσα στὰ στυμμένα μάτια τῆς ζητώντας κανένα πόθο κρυφὸ, ἀνεκφραστο, καμμιά σπιθαμὴ ζωῆς καὶ κόλλησε στὰ χεῖλια του πάνω στὸ μαραμμένο προσωπάκι τῆς Βασιλικῆς κι' ἐπῆρε τὴν ψυχὴ τῆς . . .

Ἐμεινε βουδῶς μὲ τὰ μάτια πάνω στὸ νεκρὸν τῆς σῶμα θυμήθηκε τὸ παλῆθ' ὄνειρό του. Ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ Βασιλικὴ του;

Τὰ ἡδόνια τὸν ἔφεραν πάλι σὰν ἐκεῖνη τὴν φορὰ στὴ ζωὴ ποῦ δὲν ἤθελε νὰ ζήσει . . .

Σηκώθηκε ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὸ πτώμα τῆς Βασιλικῆς του, ἀνέβηκε στοὺς ἄσπρους βράχους τοῦ μύλου καὶ χάθηκε στὸ βέμα . . .

Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια πολλὰ κάνεις δὲν πέρασε στὴ ρεματιὰ γιὰ νὰ πάει στὸ μῦλο. Μ' ἀνθισμένες γαρουφαλιῆς σκορπᾶνε ὀλόγυρα τὴν μυρωδιὰ τους, τὰ ἡδόνια ὅλο ἓνα κελαῖδοῦν καὶ ἡ ρόδα ἀδιάκοπα γυρίζει. Τὴ νύχτα ὅμως ὅλα σιωποῦν καὶ καθὼς λέν' οἱ χωριανοὶ δυὸ ζωτικὰ βγαίνουν ἀγκαλιασμένα ἀπ' τὸ ποτάμι. Τὸνα κάθεται πάνω στὴν ἀκίνητη ρόδα καὶ τᾶλλο προχωρεῖ μέσα στὸν μῦλο, κάθεται πίσω ἀπ' τῆς γαρουφαλιῆς καὶ τρεμοψάλλει ἓνα πολὺ παλῆθ' τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι τῆς πικραμένης ἀγάπης.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΛΗΡΟΣ

ΧΑΡΤΕΜΗΘΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ ΑΧΙΛ. ΚΑΡΩΝΗ Ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Ἐυαγγελιστρίας 3 (παρὰ τὴν Μητροπολίτην)

ΑΠΟΘΗΚΗ ἘΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Καλλιτεχνικὸν Τυπογραφεῖον Ἐργοστάσιον Καταστάτων Γραμμογραφεῖον

Πωλεῖται λιχνικὴ καὶ χενδρικὴ

Ο "ΣΩΤΗΡ", ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Θ. Λ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ

Καθηγητοῦ—Χειρουργοῦ—Γυναικολόγου.

Εἰς εὐάερον καὶ πύλλενον μέγαρον τῆς ἐδοῦ

Πατησίων ἀριθ. 94.

Τμημα ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν

Εἰς τὴν Κλινικὴν γίνονται δεκτοὶ μόνον οἱ πάσχοντες ἐκ χειρουργικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων. Ἡ δαπάνη συντηρήσεως ἑκείνου Θεσεως δραχ. 12 τὴν ἡμέραν, Βκ; Θεσεως 10 δραχ. Γης Θεσεως 8 δραχ. Οὐδεμίαν ἄλλην δαπάνην ὑποχρεωτικὴν.

Εἰς τὴν Κλινικὴν κατηρτίσθη τμημα ἀπόρων δραχ. 5 μόνον τὴν ἡμέραν. Οἱ ἀποροὶ χειρουργοῦνται δωρεάν.

Τμημα ἐξωτερικῶν ἀσθενῶν

Ἐξετάζονται καθ' ἑκάστην 5—6

Οἱ ἀποροὶ δωρεάν ἐκείνην Δευτέραν καὶ Παρασκευὴν ὥρα 5—6 Μ. Μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗ

Ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 11

Ἐκτελεῖ παντὸς εἴδους ἐμπορικὰς ἐργασίας ἐπὶ προμηθεῖα.

Δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἰδίως ἐπὶ καπνῶν, ὧν τὴν πώλησιν ἀνελλαμβάνει ὑποδρους λίαν ἐπωφελεῖς.

ΟΡΘΟΠΑΙΔΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ

ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ι. Σ. ΧΡΥΣΟΣΠΑΘΗΣ

(ΙΑΤΡΟΣ)

Θεραπεύει τὴν Χωλόντην, Ραχιτιδα, Φυματιώσιν ὀστέων, Παρὰλύσεις, ὡς καὶ Χειρουργ. Παθήσεις τῶν Παιδῶν, ἦτοι Κήλας, Σκολιόσιν, διτιδα κ.τ.λ.

Χειρουργεῖται, Ἐργαστήριον Ἀκτινῶν Ραζίντγκεν, Ἠλεκτρισμῶν, Θερμοαερολυτῶν Μεθόδου Βίερ κ.τ.λ.

Δωμάτια ἐσωτερικῶν ἀσθενῶν.

Ὁραὶ ἐπισκέψεως 3—5 μ. μ.

Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 34.

Α. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΡΕΝΙΚΩΝ

ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Ὁδὸς Ἀκαδημίας 71

Ι. Σ. ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ

Υφηγητής τῆς Συφιλιδολογίας καὶ τῶν
δερματικῶν νοσημάτων ἐν τῷ
Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

Δέχεται ἐν τῇ τελειοτάτῃ Κλινικῇ του
9-12 καὶ 3-6

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 29 β.

ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. ΦΛΕΡΙΑΝΟΥ
Ὁδὸς Σταδίου 3, Πλατεία Συντάγματος.
ΑΘΗΝΑΙ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἐν Πειραιεῖ, Λεωφόρος Ἀθηνῶν

Διαρκῆς ἔκθεσις ἀνθέων καὶ σπόρων

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἴδους παραγγελίας.

**ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ**

Ἐν Πειραιεῖ ὁ κ. **Ἀλέξανδρος Ζαν-
νιδάκης**, φοιτητῆς τῆς Νομικῆς, Ξενο-
δοχεῖον «Continental».

Ἐν Ἄνδρῳ ὁ κ. **Νίκος Ἀρτέμης**,
φοιτητῆς τῆς Φαρμακευτικῆς.

Ἐν Βόλῳ ὁ κ. **Κωνσταντῖνος Καρα-
γιώργος**.

Ἐν Κύπρῳ, ἐν μὲν τῇ Λευκωσίᾳ οἱ κ.
κ. **Μιχαὴλ Κανέλλος** καὶ **Ἀλφρέδος
Ν. Ῥώσος**, ἐν δὲ τῇ Κυρηνείᾳ ὁ κ.
Νίκος Ξενῆς, γεωπόνος.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.

Ἐξωτερικοῦ Φρ. 12.

Ἐκαστον τεῦχος δραχμὴ 1.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 22Α

Εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος περισπούδαστοι πραγματεῖαι τοῦ πρόην ὑπουργοῦ
τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Νικολ. Γουναράκη καὶ
τοῦ Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Κ. Μη-
τσοπούλου.

